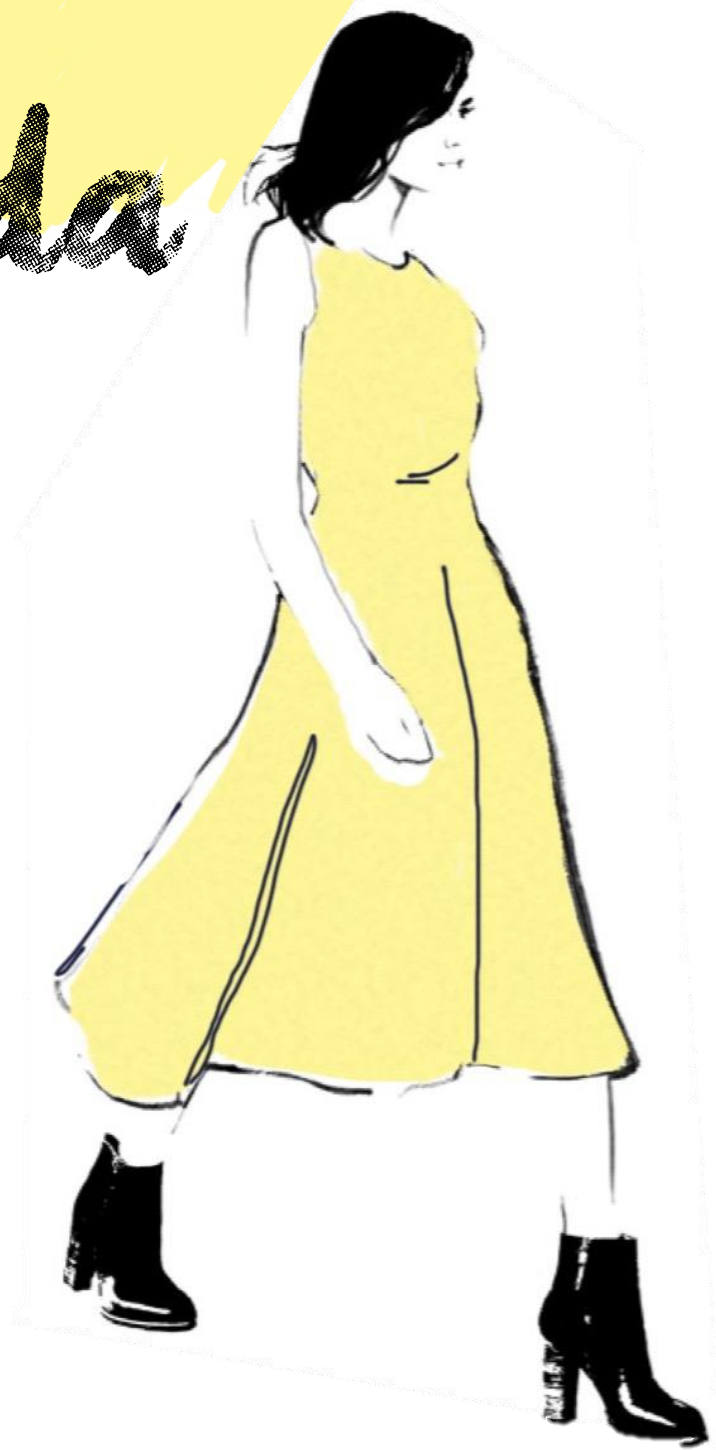

un viatge per la moda

NANINA

CURS 2017/2018

2N BATXILLERAT

DEPARTAMENT DE LLENGÜES

“La moda pasa, el estilo jamás.”

Coco Chanel.

A la meva àvia, el meu model a seguir.

El meu agraïment a totes aquelles persones que m'han ajudat d'una manera o altre en aquest treball: Als meus pares, per la seva paciència en els moments de màxima tensió, a la meva àvia per la seva ajuda en la confecció del meu disseny, i la Dolors Giró, per fer-me veure la moda des d'una altra perspectiva.

I un agraïment molt especial a la meva tutora del treball de recerca, per l'ajuda immediata, la seva dedicació i l'acompanyament al llarg d'aquest projecte.

ÍNDIX

0. ABSTRACT	3
1.INTRODUCCIÓ	4
2. ORÍGENS DE LA MODA.....	7
2.1. QUÈ ÉS I QUAN SORGEIX LA MODA.....	7
2.2. PARÍS, LA CAPITAL DE LA MODA	8
3. RECORREGUT PER LA MODA AL LLARG DEL SEGLE XX I XXI	10
3.1. LA BELLE ÉPOQUE	10
3.1.1. CHARLES FREDERICK WORTH.....	11
3.1.2. PAUL POIRET	13
3.2. PERIODE ENTRE GUERRES(1914-1939).....	14
3.2.1. GABRIELLE CHANEL	16
3.2.2. MADELEINE VIONNET	19
3.3. ÈPOCA DE LA SEGONA GUERRA MUNDIAL(1939-1945).....	20
3.3.1. ALIX GRÈS.....	21
3.4. ELS ANYS 50.....	23
3.4.1. CHRISTIAN DIOR.....	25
3.5. ELS ANYS 60.....	27
3.5.1. YVES SAINT LAURENT	28
3.5.2. ANDRÉ COURRÈGES	30
3.6. ELS ANYS 70.....	31
3.6.1. KARL LAGERFELD	32
3.7. ELS ANYS 80.....	34
3.7.1. JEAN-PAUL GAULTIER	35
3.8. ELS ANYS 90.....	36
3.8.1. CUSTO DALMAU	38
3.9. ELS 2000-ACTUALITAT	39
3.9.1. STELLA MCCARTNEY	41
4. COM ARRIBA LA MODA A LA SOCIETAT?	43
4.1. ICONES DE LA MODA	43
4.1.1. MARILYN MONROE (1926-1962)	44
4.1.2. GRACE KELLY (1929-1982)	45
4.1.3. AUDREY HEPBURN (1929-1993).....	46

4.1.4. JACQUELINE KENNEDY (1929-1994).....	47
4.1.5. BRIGITTE BARDOT (1934).....	48
4.1.6. DIANA DE GALES(1961-1997).....	49
4.1.7. MADONNA(1958).....	50
4.2. FASHION WEEKS (SETMANA DE LA MODA).....	51
5. PROCÈS DE DISSENY.....	53
6. PART PRÀCTICA.....	56
6.1. VISITA A L'ESDI I PREGUNTES A LA RESPONSABLE DE MODA I TENDÈNCIES DOLORS GIRÓ.....	56
6.2. CUSTOMITZACIÓ D'UNA CAMISA.....	60
7. CONCLUSIÓ.....	62
8. BIBLIOGRAFIA I WEBGRAFIA.....	65

0. ABSTRACT

Mon travail, a consisté particulièrement à étudier l'évolution de la mode tout au long des siècles XX et XXI, et comme arrivait à la société avant de l'apparition de les réseaux sociaux. En outre, j'ai voulu apprendre les différentes parties du processus du stylisme, et mener à bien un vêtement. Pour réaliser certaines parties de ce travail, m'a aidé beaucoup la visite que j'ai fait le dernier mai, à l'École de Design Supérieur à Sabadell, puisque, j'ai pu connaître de plus près l'industrie de la mode. À la fin du travail, j'ai pu vérifier que vraiment, la mode est un reflet de la société.

1.INTRODUCCIÓ

Des de que comencem primer de batxillerat o fins i tot molt abans, una de les coses que més ens preocupa als alumnes és el Treball de Recerca, i en molts casos, el més complicat és l'elecció d'un bon tema amb el qual poder treballar durant gran part del batxillerat i aprofundir sobre ell fins al punt de convertir-nos en petits experts sobre la matèria treballada.

Al principi, no tenia gens clar sobre quin aspecte volia treballar ja que no creia que cap treball relacionat amb la meva modalitat de batxillerat pogués arribar a interessar-me tant com jo volia. Ara bé, una cosa que vaig tenir molt clara des del principi va ser el fet de voler treballar sobre un àmbit artístic, amb el qual poder ser creativa i no centrar-me només en dades teòriques. D'aquesta manera, vaig començar a buscar diferents aspectes sobre els quals podia treballar, i vaig veure que un d'ells era la moda.

En un primer moment vaig pensar que treballar sobre aquest àmbit seria complicat ja que cap de les propostes dels professors s'aproximava a la meua idea. No obstant, vaig continuar buscant informació sobre la moda, i vaig decidir proposar-li a la meua professora de francès, sobre el que tenia pensat treballar. Ràpidament, ella em va dir que si, que ja havia treballat abans sobre això amb altres alumnes, i que li semblava un bon tema sobre el qual realitzar el Treball de Recerca.

Un cop presa la decisió sobre quin seria el tema de recerca, calia saber cap on em centraria. Es poden fer molts treballs diferents sobre la moda, ja que és un àmbit ple de possibilitats i sobre el qual es pot treballar de maneres molt diverses.

Finalment, vaig decidir enfocar el meu treball cap una banda més aviat històrica i de com han influït diferents fets històrics o etapes socials en la manera de vestir, ja que lluny del que molta gent pugui pensar, la moda no és un aspecte de la vida frívol o superficial, sinó que va molt més enllà de lluir roba bonica o saber adaptar-se a les tendències. És per això que gran part del meu treball es centra en veure i entendre la moda com un reflex de la societat en la que es viu, i una manera de mostrar la personalitat de cadascú.

La part teòrica del meu treball, es divideix en tres blocs diferents. El primer, es basa en descobrir què és realment, i quins van ser els orígens d'això que avui anomenem: moda. A més a més, he volgut investigar la moda al llarg del segle XX i principis del segle XXI, explicant i destacant que han aportat els canvis de dècada o els canvis socials en general a la manera de vestir de les persones. De la mateixa manera, també he volgut destacar alguns dels dissenyadors que més han aportat dins del món de la moda i que han fet possible, que avui ens vestim d'una manera o d'una altra.

En el segon bloc, he volgut conèixer com arriben les tendències i els estils a la societat, i de quina manera s'imposen ràpidament. Tots sabem que actualment amb les xarxes socials, els mitjans de comunicació... és molt més senzill que les tendències arribin a tothom. A més a més, avui en dia, són moltes les persones, i més aviat joves, que són anomenades *influencers*, és a dir, gent més o menys coneguda, que d'una manera o altra té relació amb la moda a la vegada que serveix com a referent per a moltes altres persones. No obstant, jo he volgut centrar-me en les grans icones de la moda com podrien ser Marilyn Monroe, Audrey Hepburn.... Ara bé, de la mateixa manera, aquests grans referents necessiten fonts d'inspiració, i són de gran ajuda les anomenades *Fashion Week*, o el que seria el mateix, les Setmanes de la Moda. És per aquesta raó que també he volgut buscar informació sobre els inicis de les passarel·les i quin ha estat sempre el seu objectiu principal.

L'última part del treball a nivell teòric ha constatat en detallar el procés de disseny, és a dir, els passos que s'han de seguir fins a obtenir tot el necessari per la confecció d'una peça de roba.

A més a més, he realitzat unes il·lustracions de les diferents maneres de vestir al llarg del segle XX i XXI, per tal de completar part de la part teòrica d'aquest treball, les quals venen ajuntades en els annexos.

Una de les parts més importants dins d'un treball de recerca és la part pràctica, ja que és un espai en el qual expressar part del que has après de manera més original o creativa. La meua part pràctica té dues parts; la primera consta d'una visita a l'ESDI, l'Escola Superior de Disseny, la qual m'ha servit de gran ajuda a

l'hora d'entendre el procés de disseny i completar aquesta part teòrica. En aquesta visita, ens va rebre la Dolors Giró, responsable del departament de la unitat de moda i tendències, a la qual vaig tenir l'oportunitat de realitzar algunes preguntes, basant-me en el seu article anomenat "Tendencias, un fenómeno con vida propia."

La segona part del treball pràctic és la que jo anomenaria com la més creativa. La meva idea des de un principi va ser crear una peça de moda des de zero, seguint el procés de disseny, treballat i explicat a la part teòrica. No obstant, el fet de no tenir experiència en la confecció de moda, em va fer plantejar-me com podia fer d'una manera o altra el meu propi disseny. Durant dies vaig buscar idees sobre com crear una peça de roba sense tenir experiència cosint o confeccionant, i finalment em vaig pensar que una de les coses que podia fer era *customitzar* alguna peça de roba basant-me en algunes de les tendències d'aquest 2017. Després d'investigar i pensar què podia fer, he arribat a la conclusió de *customitzar* una camisa d'home, i adaptar-la a una de les grans tendències de l'estiu, les samarretes o vestits amb l'escot *Bardot*.

Tot i que en un principi la font d'informació a la que tots recorrem és internet, el fet d'haver trobat llibres molt ben redactats i il·lustrats, m'ha ajudat a canviar d'opinió i recórrer en un principi a llibres o bé bibliogràfics, per especialitzar-me en diversos dissenyadors, o especialitzats en la moda del segle XX, i posteriorment, completar i contrastar informacions a internet o a documents audiovisuals.

Finalment, cal dir que amb aquest treball espero poder comprendre la moda més enllà del que veiem a les revistes o als aparadors de les botigues, entendre la feina que hi ha al darrere, descobrir a grans dissenyadors que han fet possible que avui vestim així, i sobretot descobrir si la moda és realment una de les meves passions.

2. ORÍGENS DE LA MODA

2.1. QUÈ ÉS I QUAN SORGEIX LA MODA

La paraula moda prové del francès “mode” , i a nivell de significat es pot entendre de maneres molt diverses. No obstant això, dins del meu treball i de la societat actual, la moda s’associa a l’ús passatger que regula, segons els gustos del moment, la manera de vestir-se, viure, pensar, etc. Per aquesta raó, es podria dir que la moda exerceix una mena de pressió social sobre les persones que els marca com han d’actuar.

Tot i que la paraula moda s’atribueixi majoritàriament a la vestimenta, cal recordar que la moda marca en certa manera l’estil de vida d’una persona, i això engloba entre altres coses la manera de parlar, menjar, divertir-se i com no, de vestir-se. Encara que dins del món de la vestimenta, el terme moda s’utilitzi des de fa relativament poc, el que engloba i fa possible l’art de vestir, és la necessitat que té l’ésser humà de vestir-se, protegir-se del fred... i això, ha estat present des de sempre.

La roba com a tal va néixer de la necessitat dels *Homo Sapiens* de protegir-se del fred, utilitzant les pells dels animals que caçaven. Al Neolític, es va aprendre a teixir, tot i que podríem dir que les primeres peces de roba van néixer a Egipte, on es van començar a utilitzar nous materials i cada vegada era més elaborada, raó per la qual s’encarregava l’elaboració d’aquestes peces a persones especialitzades en la confecció de vestimenta. A més a més, a Mesopotàmia, Grècia, Roma i també a Egipte, s’utilitzaven diferents teles i colors a l’hora de confeccionar un vestit per tal de diferenciar les classes socials i el prestigi dels ciutadans.

Moda en la prehistòria

El fet “d’anar a la moda” es va convertir en una part essencial en la vida dels burgesos durant l’Edat Mitjana, període en el que l’elaboració i la confecció de les peces de roba era molt important. A més a més, va ser en aquesta època quan van aparèixer els primers estàndards de bellesa

Moda en l’Edat Mitjana

sobre com havien de vestir els homes i les dones segons la classe social a la que pertanyien, a què es dedicaven. ...

El que avui coneixem com a “moda”, va néixer al Renaixement, amb l’aparició de professionals que confeccionaven un a un els seus dissenys, per tal de que aquests fossin únics i s’adaptessin a la persona a la qual anaven adreçats. Segons Marta Blanco, consultora de moda i presidenta de la “Asociación de Amigos del Museo del Traje”, “hi ha un moment clau en la història on l’home deixa de vestir túniques, mostra

Moda en el Renaixement

les cames i es comença a distingir la roba masculina i femenina. Aquest moment es produeix amb l’aparició del *traje*. Ara bé, la primera vegada que es va utilitzar el terme “moda” aplicat a la vestimenta a Espanya, va ser en l’obra teatral *El Lindo Don Diego*, escrita en el segle XVII”.

Durant les dècades següents, es van anar incorporant nous materials, noves tècniques...Ara bé, on es va viure l’auge i la plenitud de la moda va ser durant el segle XX, i principis del segle XXI, on el més important és saber jugar amb el que tenim i donar un nou aire al que ja es portava anys endarrere.

2.2. PARÍS, LA CAPITAL DE LA MODA

Sempre s’ha dit que París és la ciutat del luxe, de l’Alta Costura, i per tant de la moda. No obstant, cal dir que la indústria tèxtil va néixer a Anglaterra amb la Revolució Industrial. Ara bé, és cert que la part creativa de la moda neix a França, i al ser la moda un art, podem dir perfectament que la moda va néixer a França, i més concretament a París.

Això, es deu a que durant el segle XVIII, el regne de França era el més poderós, cosa que va fer que el luxe es convertís en part de la vida quotidiana de molts parisencs.

Va ser durant el regnat de Lluís XIV, també anomenat Rei Sol, on es va crear el terme *Made in France*, cosa que va fer que França agafés el poder d’aquesta indústria i mostrés que

Rei Lluís XIV

el que volia fer era canviar i innovar. Amb l'assessoria del ministre Jean-Baptiste Colbert, el rei Lluís XIV va fer anar fins a París als millors modistes, naixent així, el "primer dissenyador de moda", i en definitiva el creador de la moda com la coneixem avui en dia, Charles Frederic Worth.

Les creacions franceses van arribar ràpidament a les altres capitals europees, sobretot a Amèrica on es van fundar entre els anys 1860 i 1890 dos de les revistes de moda més influents a nivell internacional, la revista *Harper's Bazaar*, i *Vogue*, per tal de que l'alta societat americana pogués seguir l'estil de vida de la burgesia i la noblesa francesa.

Encara avui, París és una de les ciutats de màxima influència, raó per la qual la majoria de dissenyadors la segueixen escollint per expressar la seva creativitat. Tot i això, altres ciutats com Milà, Nova York, Londres... la segueixen de molt a prop.

3. RECORREGUT PER LA MODA AL LLARG DEL SEGLE XX I XXI

3.1. LA BELLE ÉPOQUE

La primera dècada del segle XX va formar part de l'anomenada *Belle Époque*, una època que destaca pel benestar econòmic i els importants avenços tecnològics. És per aquesta raó, que en les principals potències europees, el luxe i la riquesa estaven molt presents en la vida quotidiana de les persones.

El consumisme va créixer ràpidament, la gent de l'alta societat va començar a anar a festes, lloc on es donava molta importància als bons modals. Aquesta època, va estar caracteritzada per l'elegància i la importància de l'aparença, cosa directament lligada amb els ideals estètics que s'imposaven a les dones, els quals no tenien en compte ni la comoditat ni el benestar d'aquestes, suposant així una restricció per la seva llibertat. Una d'aquestes restriccions es trobava en el fet de no poder vestir-se soles, a la qual cosa cal afegir que abans, les dones de classe alta s'havien de canviar de roba segons l'hora del dia en que es trobessin o a l'esdeveniment que assistissin.

Ara bé, gran part d'aquestes restriccions es devien en certa part al fet de voler aconseguir el "cos perfecte", és a dir, l'anomenada silueta en forma de S, que es basava en aconseguir una estreta cintura, obligant així a les dones a vestir estrets *corsés* que comprimien la cintura, i feien sobresortir el pit cap endavant i els glutis endarrere.

Típic vestit de l'època amb la silueta en forma de S.

En la confecció de vestits, els colors més utilitzats eren els tons pastels, i les teles, d'alta qualitat estaven decorades amb punts, llaços, volants, flors, bordats, ... Les mànigues eren molt amples i ornamentades, els colls es portaven alts durant el dia, i escotats en els vestits de festa, ja que per les dones de l'alta societat era molt important lluir les joies i els diferents accessoris. Entre els complements més utilitzats, cal destacar els barrets amb grans ornamentacions, com ara flors, plomes o fins i tot algun ocell dissecat; el *canotier* era un dels barrets més utilitzats en l'època d'estiu tant per homes com per dones.

Els canons de bellesa establerts en aquesta època partien de diferents conceptes. Per una banda, lluir una pell morena estava mal vist, ja que era propi de la gent que treballava al camp. D'aquesta manera, eren moltes les dones que utilitzaven productes formats entre altres coses per plom i arsènic per blanquejar-se la pell, cosa molt perillosa per la salut. El cabell es portava com més clar millor, i o bé ondulat, o amb voluminosos recollits. D'altra banda, per la influència de les actrius feministes que ja no només es maquillaven per actuar, es va començar a acceptar el maquillatge de color i moltes dones es van començar a tenyir el cabell amb henna.

Tot i una petita evolució dins la gent del poble, l'alta societat seguia amb un estil molt semblant des del Renaixement, i tot i que els modistes incorporaven nous complements i ornamentacions, la forma dels vestits seguia sent la mateixa. No va ser fins l'any 1910, que es va produir un gran canvi dins la moda, influït per el Ballet Rus de Diaghilev, i portat a terme per Paul Poiret. La silueta es va tornar àgil i fluida, es va passar dels tons pastel als tons cridaners i a l'estil oriental, van començar a portar els escots en forma de V i les faldilles es van escurçar fins als turmells.

Nova silueta creada per Paul Poiret

Aquests canvis van ser alguns dels més importants dins la història de la moda, ja que es van donar noves llibertats i comoditats a les dones, començant pel fet de poder-se vestir sense ajuda.

3.1.1. CHARLES FREDERICK WORTH

Charles Frederick Worth, dissenyador de moda nascut l'any 1825 al Regne Unit, que després de formar-se durant set anys a Londres, va decidir anar-se'n a Paris, on l'any 1858 va fundar la seva casa de modes a la Rue de la Paix.

Worth, ha estat considerat sempre el pare i el creador de l'alta costura pel fet de signar tots els seus dissenys, de la mateixa manera que ho faria un artista amb la seva pintura o un escriptor amb la seva obra, atribuint-se així, l'estatus

Charles Frederick Worth

de “celebritat”.

La paraula de modista va aparèixer per definir-lo a ell, ja que va ser qui va crear la idea del *look book*, un llibre d'esbossos fets amb aquarel·la de dissenys que ell havia confeccionat, els quals mostrava a les seves clientes, guanyant així veu pròpia per decidir que i com les vestia, decidint no només el vestit, sinó també els accessoris. Cal destacar que entre les seves clientes més destacades, trobem a la Reina Victòria, Isabel d'Àustria i Eugènia, la dona de Napoleó III. Moltes altres, també es van deixar portar per la creativitat i l'elegància de Worth al veure dones que modelaven les diferents propostes de Worth, creant així també, la figura de model.

Una altra de les innovacions per les quals Worth és encara avui reconegut i admirat, va ser la de crear una o varies col·leccions l'any, costum que avui en dia es segueix amb l'esquema de dues col·leccions l'any, una per “primavera-estiu”, i l'altra per “tardor-hivern”.

Un dels canvis més significatius a nivell de tendència que va fer Worth, va ser eliminar el mirinyac de tal manera que la faldilla queia plana a la part del davant i el volum quedava a la part posterior del vestit, alhora que va saber recollir l'excés de tela de la cua, aconseguint unir la tècnica del tall anglès i l'elegància francesa.

Vestit típic de Worth

Vestit típic de Worth

Vestit típic de Worth

Preocupat per l'evolució de l'Alta Costura, l'any 1868, va col·laborar en la creació de la *Chambre Syndicale*, una escola creada amb la intenció de promoure la indústria de la moda a França, formant a joves que volien dedicar-

se d'una manera o altra al món de la moda. Encara avui, és l'encarregat de controlar el *Haute Couture*, o el que és el mateix, l'Alta Costura.

Charles Frederick Worth va morir l'any 1895, i van ser els seus fills els encarregats de seguir endavant amb la casa Worth, mantenint l'elegància i la personalitat del seu pare. Avui en dia, alguns dels seus dissenys segueixen exposats en museus, és a dir, com autèntiques obres d'art.

3.1.2. PAUL POIRET

Paul Poiret, considerat el "rei de la moda", va néixer a París l'any 1879. Va créixer envoltat de teles, ja que el seu pare n'era comerciant, sent ell mateix, qui el va enviar a aprendre l'ofici en un taller de paraigües. D'allà va ser d'on va obtenir els primers retalls de tela amb els quals va començar a confeccionar vestits per les nines de la seva germana. Tot i no tenir coneixements de costura el seu talent era obvi, raó per la qual va tenir la gran oportunitat de treballar al costat

Paul Poiret

de dos dels dissenyadors més importants de París, Worth i Doucet. L'any 1903 va obrir la seva pròpia casa de modes gràcies a l'ajuda econòmica de la seva mare i d'una coneguda actriu.

El canvi amb el qual Poiret va contribuir a l'alliberació de la dona va ser l'eliminació del *corsé*, una de les peces de roba més incòmodes, que oprimia el pit fins a provocar desmaís o diversos problemes de salut. Poiret sempre havia pensat que la silueta femenina era bonica fos com fos, sense la necessitat d'haver de deformar el cos per aconseguir l'estàndard de bellesa marcat. D'aquesta manera va crear la línia directori, fent que les faldilles caiguessin rectes des de la cintura i dibuixessin subtilment la silueta de la dona. Aquest canvi va ser ràpidament acceptat i adoptat per la majoria de les dones, tot i causar en un principi controvèrsia entre els sectors més conservadors.

L'any 1911 va crear una peça de roba que amb més o menys força encara es vesteix actualment; la faldilla pantaló. Però no només això, Poiret va impulsar les mitges de color carn, l'estil oriental, amb la influència dels ballets de Diaghilev, format en gran part per pantalons amples, turbants, estampats de

colors vius... trets que encara avui, podem trobar en col·leccions de dissenyadors contemporanis. També va ser ell, el primer en no limitar una marca únicament a la confecció de vestits, sinó que va incorporar perfums, elements de decoració...

Dissenys de Paul Poiret

Dissenys de Paul Poiret

Dissenys de Paul Poiret

Els temps van canviar, i la guerra i la industrialització van provocar que Poiret morís pobre i a l'oblit, eclipsat per la seva gran rival professional, Coco Chanel.

Tot i els seus esforços per recuperar la fama assolida abans de la guerra, va decidir tancar la seva casa de moda al no voler adaptar-se als canvis tecnològics, a les males gestions i a les negociacions fallides.

Ara bé, ell no va perdre mai la il·lusió, va escriure alguns llibres i es va dedicar plenament a la pintura, la seva verdadera passió. Un amic seu, va organitzar una exposició amb les seves obres. Desafortunadament, Paul Poiret, va morir l'any 1944, dies abans de la inauguració.

3.2. PERIODE ENTRE GUERRES(1914-1939)

Les guerres no ajuden en l'evolució de les ciutats, i molt menys de la moda. Totes les guerres provoquen canvis en els costums i l'estil de vida de les persones, tot i que ningú esperava els canvis que portaria la primera guerra mundial.

Amb l'arribada de la Primera Guerra Mundial es va posar fi als luxes francesos i anglesos, entre ells l'Alta Costura. Durant la guerra, no estava ben vist

malgastar diners en maquillatge per la qual cosa només s'utilitzava una mica de pintallavis i els cabells es portaven de manera més natural.

Amb l'aparició d'una nova classe mitjana, es va instaurar també un nou estil de vida. Els homes van marxar a lluitar al front i, per tant, les dones havien de començar a treballar en indústries per tal de mantenir a tota la família. Per aquesta raó, aquestes, van demanar roba més apropiada per la feina, ja fos dins del camp, la indústria o els hospitals. D'aquesta manera, apareixen noves peces de roba per tal de donar més comoditats, introduint-se així el pantaló com a peça unisex, i obrint pas a l'ús de roba "masculina" durant la dècada següent. Amb això neix també una nova mentalitat amb la que les dones desafien alguns principis morals, començant a mostrar el seu cos. Dues de les dissenyadores que van desafiar els estàndards de bellesa i van buscar la comoditat per davant de tot van ser Coco Chanel i Madeleine Vionnet.

Un cop acabada la guerra, l'any 1918, es comencen a utilitzar materials més senzills i econòmics, com ara el *chiffon*, el tul i la seda, els quals donaven també més flexibilitat i mobilitat a la dona, a la vegada que incentivaven l'esport, activitat que cada vegada creixia més entre la població.

Durant la dècada de 1920, les dones van guanyar moltes més llibertats, degut en certa manera a la utilització dels estils *flapper* i *garçonne*. Es van començar a utilitzar vestits sencers, curts i rectes que ocultaven el pit i els malucs. Aquests vestits es complementaven amb el cabell curt, el maquillatge recarregat i els accessoris *art déco*. L'estil *garçonne* va destacar per la utilització de peces fins aleshores masculines com els pantalons, les jaquetes i les corbates... Aquest estil encapçalat per Coco Chanel no es centrava només en la roba, sinó que lluitava per un nou paper de la dona dins la societat, per les seves llibertats...

Estil *garçonne*

Aquestes ganes de canvi, de modernització...es van veure interrompudes per la crisi de 1929, una crisi que va provocar entre altres coses que la majoria de

dones no poguessin permetre's el luxe d'adquirir peces d'alta costura, ja que les prioritats eren unes altres. Aquest fet, va provocar que moltes d'elles recorreguessin a les seves màquines de cosir, confeccionant així els seus propis vestits i demostrant altra vegada la seva independència i llibertat. És per això, que la crisi no va impedir que la moda seguís progressant.

En la dècada de 1930, la silueta va tornar a canviar, marcant altra vegada la cintura, tot i que sense perdre la comoditat. Poc a poc es va anar impulsant la combinació de faldilla i brusa, de la mateixa manera que el *traje* jaqueta, peces molt pràctiques per el dia a dia. Les muscleres van començar a ser utilitzades per donar volum a les espatlles, i obtenir així una silueta recta i prima, dissimulant tant els pits com els malucs.

En aquesta època, les dones volien mostrar sensualitat i misteri, mostrant així les seves cames, tot i que el que més es volia ressaltar era l'esquena. Tot i això, l'estil *garçonne* de la dècada anterior es seguia estenent amb força entre les dones.

3.2.1. GABRIELLE CHANEL

Gabrielle Chanel, o més coneguda com a Coco Chanel, va ser una dissenyadora de moda francesa nascuda l'any 1883, que empena per les permanents ànsies de llibertat i independència va marxar molt jove de l'orfenat on es trobava des dels 11 anys, després de quedar-se orfe de mare.

Coco Chanel

A principis del segle XX Worth i Doucet presentaven les seves respectives creacions, que tot i ser més senzilles que les anteriors seguien oprimint les llibertats de les dones. Chanel, volent satisfer els seus propis desitjos, i sense pensar mai en ser modista, va començar a modificar la roba excessiva, començant per transformar els grans i ornamentats barrets per senzilles gorres.

Les seves creacions sense ornamentacions van aconseguir ser admirades i envejades, aconseguint així les primeres clientes i amb elles el seu primer negoci, el qual va crear amb l'ajuda econòmica d'un dels seus amants. La seva

personalitat va ser la que la va portar a ser admirada per molts homes de bona posició social i econòmica, gràcies als quals va aconseguir guanyar-se un lloc dins la societat, aconseguint ràpidament l'èxit.

Poc a poc, la creixent clientela i la confecció de noves peces de roba, va obligar a Chanel a demanar ajuda a grans modistes, fent que el que per ella era només una afició es convertís en el seu treball ideal. Seguint aquest ritme, l'any 1910, va crear la seva casa de modes a la Rue Cambon, sent aquest un dels millors anys de la seva vida.

Quatre anys després d'aquesta gran inauguració, va començar la Primera Guerra Mundial, raó per la qual Chanel, va haver d'adaptar-se a les necessitats de les seves clientes i de la societat en general. La majoria de dones de l'alta societat es van refugiar a Deauville, lloc en el qual es va situar el negoci de Coco Chanel, la qual no es va conformar amb la confecció de barrets, sinó que va proposar l'ús de jerseis, faldilles rectes, jaquetes de llana, bruses d'estampats mariners..., peces de roba que s'adaptaven perfectament en l'entorn de guerra, i s'inspiraven en els mariners, en els majordoms i en els amos de quadra. L'escassetat de matèries primeres durant aquesta època era molt elevada, per la qual cosa, va començar a utilitzar el punt com un teixit més, material que fins aleshores només s'utilitzava per la confecció de roba interior masculina. L'èxit va ser molt gran, convertint així a Chanel en una de les primeres grans empresàries del segle.

Tots els dissenyadors anteriors a Chanel, veien la cintura com l'essencial a destacar, ja fos d'una manera o d'una altra, i les dones es seguien vestint amb pesats i ornamentats vestits. No obstant, ella va saber presentar una visió completament diferent del cos femení, creant una silueta més aviat rectangular, i desplaçant el nucli de la cintura a l'esquena i les espatlles. D'aquesta manera, va destapar les cames i va apostar pels escots triangulars i la lleugeresa dels teixits.

Gabrielle Chanel era diferent; la seva pell morena, l'extrema primor, que aleshores era considerada símbol de poca salut, els seus orígens... Però el que la feia realment diferent i única era el seu estil, i la capacitat de fer qualsevol

cosa partint de res. Va ser ella la impulsora del terme *garçonne*, vestint amb peces masculines que li aportaven la comoditat i llibertat que buscava, amb el seu cabell.... Algunes de les peces més representatives de la casa Chanel són el *tweed*, un *traje* jaqueta de dos peces, amb el qual el més important no era com quedava posat, sinó com es sentien les dones amb ell, i el vestit negre, una de les innovacions més revolucionaries en el món de la moda que ha arribat amb més força fins l'actualitat, on el podem trobar de totes les formes, teles, preus.. A més a més, va impulsar la bijuteria, i més concretament les perles falses, que tot i no ser les més barates, van ser ràpidament copiades per moltes altres marques a preus molt més accessibles.

Dissenys de Coco Chanel

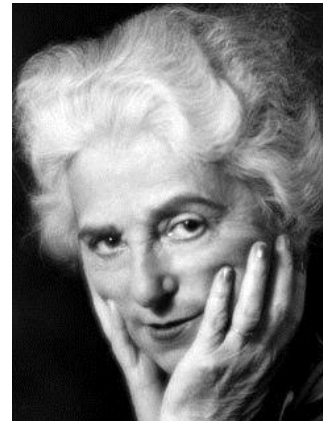
Dissenys de Coco Chanel

Coco Chanel, va demostrar al món que les dones podien ser igual de poderoses i independents que els homes, que no estaven en el món per obeir-los, i per tant tampoc per vestir el que ells volien, sinó que elles podien vestir com volguessin, crear-se elles mateixes la roba... Va canviar la percepció de la moda i la bellesa femenina, canviant també la mentalitat de moltes dones, les quals eren i es sentien lliures. A ella li devem, per tant, poder lluir els pantalons, les perles, les cadenes, la passió pel negre...Desafortunadament, però, va morir el 10 de gener de 1971, deixant una nova visió de la dona i de la moda en el món.

Des de 1983, és Karl Lagerfeld qui porta la casa Chanel, combinant el passat i el present per tal de continuar amb l'estil original d'aquesta casa. Lagerfeld, ha aconseguit el que ningú creia possible, ha sabut reinterpretar l'estil de Chanel, i adaptar-lo a l'estil *sportwear*, associant l'esport i les tendències juvenils a les peces clàssiques de la maison Chanel, com ara les cadenes, les perles, el tweed...

3.2.2. MADELEINE VIONNET

Madeleine Vionnet, va ser una dissenyadora francesa que va aportar grans canvis dins el món de la moda. Va rivalitzar amb la gran Coco Chanel, i per molts és Vionnet la revolucionaria de la moda del segle XX.

Madeleine Vionnet

Vionnet, va néixer l'any 1876 a França, dins d'una família humil, raó per la qual va haver de deixar els estudis i traslladar-se a Anglaterra a treballar com a modista. Allà, es va formar amb Kate Reilly, la qual vestia a la família reial anglesa. Anys després, va tornar a París, on va treballar amb importants dissenyadors com ara Worth o Doucet. L'any 1912, va crear la "Maison Vionnet", on va començar a posar en pràctica les seves innovacions, algunes de les quals van ser molt revolucionaries per l'època. Una d'elles podria ser el tall al biaix, és a dir, tallar la tela en diagonal per tal de que s'adapti molt millor a la forma del cos.

Vionnet, va ser una pionera del disseny conceptual. No utilitzava dibuixos, i creava els seus dissenys directament sobre un maniquí en miniatura, que més tard ampliava a mida real. S'inspirava en les formes geomètriques que més tard plegava i tallava, creant noves formes i textures, i utilitzant com a únics adorns els bordats, les flors i els nusos.

Ús dels nusos

Les seves creacions van destacar per l'atemporalitat, la senzillesa i les semblances amb l'estil grec, gràcies a l'ús de materials com ara mussolines, seda... que permetien un gran moviment i lleugeresa, donant llibertat al cos al mateix temps que ressaltava la seva silueta natural. Els colors utilitzats eren els més clàssics, destacant per sobre de tots el color blanc, en tots els seus tons.

Disseny de Vionnet

Madeleine Vionnet, va morir l'any 1975, quedant en la memòria de les persones com una gran defensora de l'alliberació de la silueta femenina, i de l'ús de peces masculines, sent sempre fidel a la idea de que la roba ha de mostrar la personalitat de les persones que les porten. Va ser considerada una arquitecte del món de la moda per la seva dedicació i l'estudi tant de la silueta com del tall, i sempre serà recordada per la seva creativitat i la seva elegància, qualitats que l'ajudaven a trobar l'equilibri per obtenir sempre un resultat sofisticat i perfecte.

La casa de Madeleine Vionnet continua viva gràcies a Matteo Marzotto i Gianni Castiglioni, que la van adquirir l'any 2008, Avui en dia, el director creatiu és Rodolfo Plagialunga.

3.3. ÈPOCA DE LA SEGONA GUERRA MUNDIAL(1939-1945)

La dècada de 1940 reflexa el canvi provocat a la moda durant la Segona Guerra Mundial, tot i que durant la guerra es va intentar, amb la utilització d'accessoris i adorns, que els canvis socials, econòmics i polítics no afectessin de manera negativa a la moda.

Tot i que la guerra no va impedir que l'alta costura seguis evolucionant, els canvis socials si que van afectar a l'hora de vestir. Les dones van deixar de banda els luxes amb la popularització de les peces de doble ús, que gràcies a complements i accessoris podien ser utilitzades tant per treballar com per sortir de festa.

En aquest període, a les dones se'ls exigia que tot i ser competents i enèrgiques en el treball, no abandonessin ni l'estètica ni la feminitat. Per aquesta raó, havien de buscar alternatives per seguir vestint segons els ideals estètics sense perdre el glamur i l'elegància. El fet de no poder-se permetre comprar tanta roba, va portar a moltes dones a buscar la manera de transformar un vestit antic en un de nou, o una jaqueta d'home en un abric femení... Per tant, la roba es fa de manera més senzilla, amb menys volums, sense butxaques ni plecs, els accessoris són escassos, predominen els colors foscos... La

Roba de época

guerra també va causar la falta de materials utilitzats en la confecció de roba i sabates. No obstant, els professionals van demostrar la seva capacitat d'adaptació, i van començar a utilitzar la viscosa, el raió, la fibrana,...

Durant la guerra, les dones realitzaven treballs que normalment haurien estat realitzats per homes. D'aquesta manera, es va popularitzar l'ús de pantalons entre les dones per la seva comoditat i funcionalitat, el cabell es va deixar de portar curt, fent que les dones se'l poguessin recollir i dissimular la deixadesa causada per l'escassetat de productes i recursos.

El més important a l'hora de confeccionar una peça de roba era pensar si es podria utilitzar durant varies temporades, de quines maneres es podria portar i amb quins accessoris, per tal de poder-la lluir en moltes ocasions, cosa que era fonamental a l'hora d'estalviar. Les peces més utilitzades en aquest període, van ser les faldilles circulars i amb volants per tal de marcar la cintura i ressaltar les espatlles. L'any 1947, un cop acabada la guerra, Christian Dior, va presentar una nova moda anomenada *New Look*, la qual marcaria l'estil de la dècada següent.

Moda posterior a la guerra

Moda posterior a la guerra

Es podria dir per tant que l'alta costura va sobreviure a la guerra gràcies a les riques parisenses, a les dones dels ambaixadors, i a les esposes de dignataris nazis, ja que eren les úniques que es podien permetre aquest luxe.

3.3.1. ALIX GRÈS

Germaine Émile Krebs, o més coneguda com a Alix Grès, va ser una de les dissenyadores més creatives del segle XX. Va crear un nou efecte amb les teles, amb el qual va aconseguir la perfecció de totes les seves creacions.

Alix Grès, va néixer a París l'any 1903 dins una família aburguesa. Va ser autodidàctica en la moda, tot i que els primers coneixements els va obtenir a la Maison Prémét, a la Place Vendôme, on va començar a treballar com a ajudant de taller l'any 1924. Anys després, va decidir vendre tot el que tenia, i obrir un negoci amb la seva sòcia, Julie Barton.

Alix Grès

La Maison Alix Barton, va començar a mostrar els seus dissenys l'any 1933. Els inversors, però, només la volien a ella, per la qual cosa, va decidir obrir la seva pròpia casa de moda, anomenada la Maison Alix, on va destacar i es va donar a conèixer pels seus dissenys, els quals ressaltaven la silueta de la dona a mig camí entre el pudor i la sensualitat.

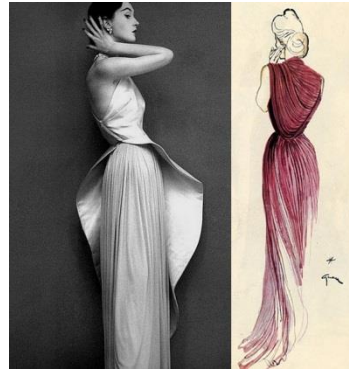
Va obtenir ràpidament l'èxit, gràcies a l'admiració que tenien moltes *vedettes*, estrelles del cinema, grans hereves, premsa de moda,... cap a les seves creacions, de línies antigues, és a dir, d'inspiració grega, però modernitzades i adaptades a l'època.

Amb l'esclat de la Segona Guerra Mundial, Alix, va haver de marxar cap a Haití, aturant d'aquesta manera la confecció de roba, ara bé, sense perdre la passió per crear coses noves. Quan va tornar, l'any 1942, amb l'ajuda de Lucien Lelong, director de la Càmera Sindical de Costura, va fundar la Maison de Couture Grès, tornant així a la indústria de la moda.

Alix, no tenia coneixements de costura, i tampoc mostrava interès en aprendre. La seva veritable passió sempre havia estat l'escultura, la qual utilitzava en les seves creacions i treballava les teles amb les mans fins obtenir un resultat únic i perfecte. Un dels segells més destacats en les creacions d'Alix Grès, van ser els prisats que donaven moviment als vestits, entre altres coses, com ara els vestits de *cocktail*. Tot i la influència als anys 50 del *New Look* popularitat per Christian Dior, ella no va utilitzar mai cap peça de roba que ressaltés la figura, ja que ella respectava el cos i les seves formes, creant vestits sense gaires accessoris, i inspirant-se en la Grècia Antiga, els quimonos japonesos...

Dissenys de Alix Grès

Dissenys de Alix Grès

Dissenys de Alix Grès

Alix Grès, va ser el gran referent per molts dissenyadors com ara Yves Saint Laurent, Azzedine Alaïa, Alber Elbaz... ja que els hi va ensenyar com es creava l'Alta Costura, i que aquesta no consta només d'ornamentacions i bordats, sinó de trobar l'equilibri perfecte entre el cos i la tela.

Tot i ser una de les dissenyadores més importants del segle XX, va morir l'any 1993, oblidada per la majoria de gent. Això va ser degut, a que es va limitar únicament a l'Alta Costura, no es va saber adaptar al prêt-à-porter, i mai va donar importància al màrqueting o a la publicitat de la marca.

3.4. ELS ANYS 50

En la dècada de 1950, es va voler recuperar el glamur perdut durant la guerra, raó per la qual, la roba es va centrar en mostrar-se elegant i extravagant, a la vegada que ressaltava la silueta femenina. En aquesta època de recuperacions, tant l'alta costura com el prêt-à-porter, van ser negocis molt importants per la recuperació econòmica francesa.

Tot i les privacions que es patien després de la guerra, la gent no volia que la roba mostrés la seva situació econòmica, ja que encara que només fos amb la roba, volien seguir amb la vida i el luxe de les dècades anteriors. És per aquesta raó entre d'altres, que en aquest període es van lluir dues siluetes ben diferents; la faldilla de vol i l'estilitzada faldilla de tub. Les dues siluetes, tot i ser molt diferents, buscaven ressaltar l'estreta cintura del cos femení, és a dir, es va voler imposar en certa manera a l'estil anterior a les guerres.

Entre la roba d'alta costura, era freqüent trobar *trajes* i vestits fets amb teles molt costoses, com ara la seda o el casimir, i adornats amb grans i treballats brodats. En aquesta mateixa dècada, i més concretament l'any 1947, el modista francès Christian Dior, va crear un nou estil, l'anomenat *New Look* que poc a poc, amb les seves cintures estretes, les espatlles voluminoses i les faldilles amb vol, es va anant estenent entre les dones fins a convertir-se en el gran referent de la dècada del 1950.

Moda del New Look

Moda del New Look

Moda del New Look

Per altra banda, també era molt comú utilitzar faldilles estretes per sota dels genolls, perfectament combinades amb la brusa i la jaqueta, també entallada. Per ressaltar la cintura, es van tornar a utilitzar el corsé. No obstant, van aparèixer les peces còmodes i juvenils, que tot i ser en un

Moda dels anys

principi peces de roba per adolescents van anar popularitzant-se poc a poc entre les dones, i es van acceptar les faldilles amples a l'alçada dels genolls i els suèters.

Aquesta època es coneguda entre altres coses per l'artificialitat i les falses aparences. La majoria de dones no sortien al carrer sense maquillatge i joies. El cabell es portava de moltes maneres diferents, ja que era molt típic canviar de pentinat o de color, tot i que el més utilitzat era el ros. Entre les adolescents es van començar a utilitzar postissos per imitar la famosa cua de cavall de

l'actriu francesa Brigitte Bardot. Els complements es van convertir en els grans protagonistes del *look*.

Durant aquests anys, l'elegància consistia en un *look* complet, raó per la qual les dones lluien barrets, guants, moneders i sabates perfectament combinats amb el vestit, i tots d'alta qualitat.

3.4.1. CHRISTIAN DIOR

Christian Dior, va ser un modista francès nascut al gener de 1905. Amb només 10 anys, una endevina es va oferir a llegir-li les línies de les mans, i li va dir que es trobava sense diners, tot i que gràcies a les dones triomfaria, afirmacions a les quals no va voler donar gaire importància.

Christian Dior

Dior, es va matricular a Ciències Polítiques a París, per desig i obligació dels seus pares, els quals no veien cap futur per el seu fill si entrava en el món de l'art i la moda.

Va aprofitar la caiguda de la fortuna de la seva família per deixar els estudis i buscar una feina amb la que sentir-se a gust i realitzat. Un amic que coneixia perfectament els seus desitjos, el va animar a vendre esborranys en diaris i cases de moda. Anys més tard, va començar a treballar com a dibuixant de moda i dissenyador a la casa Piguet.

Un cop acabada la guerra, i amb 40 anys, Dior, va decidir obrir la seva pròpia casa de modes a la 30 Avenue Montaigne, tot i que no va ser fins el 12 de febrer de 1947 que va presentar la seva primera col·lecció a París, una ciutat que encara no s'havia recuperat de la guerra, i el pessimisme i l'escassetat seguien molt presents.

Van ser 94 els dissenys que Dior va presentar, els quals van marcar un abans i un després per la moda, i van ser anomenats *New Look*, gràcies a la felicitació de la llavors directora del Harper's Bazaar, Carmel Snow, cap a Dior.

Aquesta col·lecció, es va anomenar Corolle, i estava disposada a trencar amb tot. Després d'anys de guerra, tot eren colors grisos, militars, les teles eren

gruixudes i rígides..., però la proposta de Dior, va fer néixer a una nova dona, la qual buscava aparentar que res havia passat, que el més important era l'aparença física, i l'exageració dels moviments.

Aquests dissenys el que volien era recuperar la feminitat perduda durant els anys de guerra, amb vestits que marcaven l'estreta cintura, faldilles amples i llargues, que destacaven les corbes femenines, amb colors vius, estampats i grans ornamentacions.

Estil New Look

Estil New Look

Estil New Look

Aquesta petita gran revolució, no va agradar a tothom, i va ser durament criticada, ja que no s'entenia com després d'una guerra com la que s'havia viscut, i les escassetats que es vivien dins la ciutat, es poguessin malgastar tants metres de tela en un únic vestit. No obstant això, l'èxit va ser rotund, i amb poc temps, la Maison Dior va créixer en personal, confeccions, clientela...

Deu anys després d'aquest èxit, va morir, deixant a càrrec de la marca a un jove i molt jove Yves Saint Laurent, que va saber mantenir l'elegància del seu mentor, tot i fent les peces cada vegada més lleugeres. A la dècada de 1960, les noves revolucions i els grans canvis que es van viure a la societat van provocar un desequilibri entre el que el dissenyador oferia i el que les clientes volien. Després de Yves Saint Laurent, van haver més successors, els quals van ser, Marc Bohan, Gianfranco Ferré, John Galiano, Raf Simons o Maria Grazia Churi, tot i que cap d'ells ha pogut aconseguir mai el que Dior va fer amb una única col·lecció.

3.5. ELS ANYS 60

El creixement econòmic i els avenços tecnològics i científics van permetre una millora en les condicions de vida de la població. L'educació es va ampliar a nous sectors i les dones es van començar a introduir cada vegada més en el món laboral, creixent així la llibertat femenina.

En aquesta època es van anar abandonant els luxes i les aparences. Les dones van començar a lluir el cabell curt i els vestits amples, sense necessitat de ressaltar la silueta femenina. D'aquesta manera, es va donar més importància a les cames, provocant una gran modificació en el llarg de les faldilles, i naixent així la minifaldilla. També per ressaltar les cames, es van començar a utilitzar les botes altes, utilitzades fins aleshores per homes o esportistes que practicaven l'equitació.

Moda dels anys 60

Durant aquesta dècada, van créixer les ànsies de llibertat, i d'expressar-se segons la manera de ser i de pensar de cadascú. Això va comportar l'aparició d'un gran nombre d'estils, basats en gran part en les subcultures de l'època, obrint un nou món de colors, fantasia i en definitiva de màxima llibertat d'expressió.

Alguns dels estils que van arribar amb més força van ser la moda hippies, formada per texans, pantalons i samarretes cenyides. D'altra banda, la confecció de roba, es va veure molt influenciada per les formes geomètriques i les rectes.

La importància que es va donar a la joventut, va fer sorgir una moda còmoda i juvenil, que trencava amb la roba luxosa d'estil burgès que s'havia imposat fins aleshores. Amb aquesta ruptura es va popularitzar l'extravagància, les peces arriscades com ara la minifaldilla i la silueta recta. Entre les innovacions d'aquesta dècada es troba també l'inici de la utilització del plàstic, no només en la confecció de peces de vestir, sinó també per la fabricació de tot tipus

d'accessoris. Tot allò que significava inconformisme, contestació,... tenia un gran èxit, tot i que en la majoria dels casos, aquest èxit va ser efímer.

Estil anys seixanta

Estil anys seixanta

Estil anys seixanta

3.5.1. YVES SAINT LAURENT

Yves Saint Laurent, va ser un dels modistes francesos més importants per l'alta costura, nascut l'any 1936 a Algèria. Fill d'un exitós advocat, va començar els estudis de dret, els quals va poder abandonar quan, gràcies a la seva mare, es va matricular en un centre de confecció i patronatge.

Yves Saint Laurent

També en aquesta època, va haver de decidir entre el teatre i la moda, i aconsellat per la seva mare va marxar a viure a París, per tal de poder aprendre moltes més coses sobre l'Alta Costura.

Empès per les ganes d'aprendre i de guanyar-se un lloc en el món de la moda, va mostrar els seus dissenys a Michel de Brunhoff, director de Vogue, el qual va decidir publicar-les. Aconsellat per ell, Yves Saint Laurent, es va matricular a l'escola d'alta costura. Avorrit per les classes, va abandonar-les, i es va presentar a un concurs, el qual va guanyar, donant-se així a conèixer entre la societat parisenca.

L'any 1954, Yves Saint Laurent, va ser presentat per de Brunhoff a Christian Dior, el qual va saber veure el seu gran talent. Aquell mateix any, va començar a treballar amb ell, convertint-se en la seva mà dreta fins el dia de la seva mort. Tot i que Dior sovint criticava les seves extravagàncies, admirava la seva

creativitat, i el seu talent i l'anomenava el "meu príncep". És per això, que és conegut com el petit príncep de l'alta costura.

La mort de Dior, l'any 1957, va afectar molt al jove aprenent, el qual amb només vint-i-un anys, va passar a ser l'hereu de la firma, i nomenat director creatiu. La seva primera col·lecció anomenada *Trapezi* va ser un èxit. A la presentació va assistir entre altres, Pierre Bergé, amic de Dior, i conegut dins el cercle de la moda parisenca, que posteriorment es convertiria en amic, soci, i amant de Yves Saint Laurent.

Amb 24 anys, va ser cridat a files, on per la pressió, només va aguantar vint dies, i va haver de ser ingressat en un hospital militar i posteriorment en un psiquiàtric. Quan va tornar, el seu assistent, Marc Bohan, havia sigut nomenat director. Per aquesta raó, Yves, va posar una denuncia a la marca, i amb els diners de la indemnització, va obrir la seva pròpia casa de costura, l'any 1961. L'any 1962, va presentar la seva primera col·lecció sota el seu nom, i quatre anys després, va crear l'esmoquin, convertint-se gràcies a aquest i a altres peces de la col·lecció en el pioner d'una moda assequible, pensada per la vida contemporània, i inspirada en les cultures exòtiques, com de la Xina, l'Àfrica o Rússia. Va ser també el primer en crear una botiga de prêt-à-porter dins la marca.

D'Yves Saint Laurent, cal destacar les seves ganes de portar la contrària i trencar amb l'hegemonia. Va ser el creador de l'esmoquin, la sahariana, els shorts, les primeres transparències, la popularització del negre... Va ser el primer en trencar amb les regles de l'alta costura, ja que sempre buscava l'equilibri entre la comoditat i la fantasia.

Disseys Yves Saint Laurent

Yves Saint Laurent es va retirar definitivament del món de la moda l'any 2002, i va morir l'any 2008, sent conscient del canvi que havia aportat a l'alta costura.

3.5.2. ANDRÉ COURRÈGES

André Courrèges, va ser un dels dissenyadors més revolucionaris del segle XX i un gran apassionat de la geometria, nascut l'any 1923 a Pau, França.

Courrèges, va estudiar enginyeria civil, fet que el va portar a aprendre conceptes d'arquitectura, desenvolupant així la seva segona vocació i passió, la moda.

L'any 1950 es va traslladar a París, on va començar a treballar per la firma Balenciaga, on es va formar com a modista, i la qual va suposar una gran influència dins els seus dissenys posteriors. L'any 1961, però, va decidir crear la seva pròpia marca junt amb Coqueline, amb qui posteriorment s'acabaria casant.

En la seva primera aparició dins l'alta costura francesa, l'any 1965, Courrèges, va introduir l'estil de "l'era espacial", és a dir, un estil futurista i pop, on va destacar per els *pantacourt* (pantaló pirata), els mini vestits blancs i la minifaldilla, sent junt amb Mary Quant, els inventors d'aquesta. Totes les seves col·leccions van provocar d'una manera o altra petites revolucions, a la vegada que van crear debats socials sobre el que era o no correcte.

L'estil de vida havia canviat, i Courrèges, ho sabia i ho defensava, raó per la qual, volia que les seves creacions s'adaptessin a la nova manera de viure. Per aquesta raó va introduir la ciència ficció dins la moda, i va ser capaç de promoure dissenys confeccionats amb materials molt més assequibles, apropant-se així a la gent del poble i al prêt-à-porter.

Les seves siluetes geomètriques i extravagants, van ser durament criticades per la societat més conservadora, però aclamada per grans icones com Jacqueline Kennedy, Twiggy... sent així el creador d'una vestimenta simple, que donava llibertats i comoditats a la silueta femenina.

Disseny André Courrèges

Disseny André Courrèges

Disseny André Courrèges

Tot i que la firma va tenir un gran èxit, durant varies dècades, l'any 1994, Courrèges, va decidir deixar la moda per dedicar-se a la pintura, decisió que va prendre ja malalt de Parkinson, malaltia que li va treure la vida l'any 2016.

A dia d'avui, la firma segueix viva, sent encara una de les firmes que més ha innovat durant tots els anys que porta funcionant.

3.6. ELS ANYS 70

La dècada de 1970, va ser una època de grans canvis polítics, socials,...i influenciat per aquests, l'estètica també va patir un canvi, tot i que va continuar amb el que havia sorgit en la dècada anterior, sent així aquestes dues dècades les que han ajudat a que la moda sigui com avui la coneixem. És per tant per aquesta raó, que encara avui són molts els dissenyadors que es deixen influenciar per la moda d'aquestes èpoques a l'hora de dissenyar les seves creacions.

En aquesta dècada no es va poder definir una tendència específica a causa de la gran varietat d'estils dins una mateixa societat. La joventut va optar per anar en contra del que és "correcte", o del que haurien de fer, raó per la qual es decantaven per altres cultures, maneres de pensar i de fer.

En aquest període les faldilles es portaven de qualsevol longitud, de les minis a les *màxims*, els pantalons eren acampanats i molt amples, tot i que a finals de la dècada eren cada vegada més estrets, amb el naixement de l'estil *punk*, a la vegada que les teles, els materials i els colors utilitzats eren molt variats.

Una de les tendències més icòniques d'aquesta dècada va ser la hippies, que va introduir la roba ètnica, les túniques i les bruses orientals i africanes. Totes aquestes peces ètniques, es combinaven entre elles, tot i estar inspirades en diferents cultures i tradicions. Una altra tendència molt coneguda és la moda *disco*, que incorporava les teles metàl·liques, els estampats animals, entre altres teles i estampats extravagants.

Moda anys setanta, estil hippies i disco

Algunes de les peces més icòniques van ser les sabates de plataforma, algunes de les quals podien arribar fins els deu centímetres, els *trajes*, utilitzats tan per homes com per dones, el texà...

Paral·lelament a aquesta rebel·lia, molts altres joves es van decantar per un estil de moda molt més clàssic, inspirat en l'estil anglès.

3.6.1. KARL LAGERFELD

Karl Lagerfeld, és un dissenyador amb una llarga carrera dins del món de la moda que ha treballat i col·laborat en diverses firmes, tant d'Alta Costura com de prêt-à-porter. Lagerfeld, va néixer l'any 1933 a Hamburg, dins una família noble alemanya.

Karl Lagerfeld

Després d'un ensenyament en una escola privada, va estudiar secundària al Lycée Montaigne de Paris, on es va especialitzar en dibuix i història. Juntament amb Yves Saint Laurent, va guanyar el primer premi en el concurs del

Secretariat Internacional de la llana, cosa que el va fer veure que el seu somni era poder dedicar-se a la moda de forma independent.

Després d'aquest premi, i amb només setze anys, va començar a treballar com a assistent de Pierre Balmain, tot i que quan es va adonar que no estava fet per ser assistent, va entrar com a dissenyador a la casa de modes de Jean Patou.

Tot i això, Lagerfeld, sempre va apostar per la imposició del prêt-à-porter davant de l'Alta Costura. D'aquesta manera, temps després de treballar en aquestes dues cases, la de Balmain i Patou, va començar a col·laborar amb la firma italiana Krizia i altres marques de prêt-à-porter.

La fama i el reconeixement, li va arribar mentre treballava per la marca Chloé, on va començar a treballar l'any 1963, i va romandre allà durant més de vint anys. Dos anys després d'aquesta incorporació, va dissenyar col·leccions de pell pels germans Fendi, i l'any 1975, va llençar la seva firma de perfums.

Ara bé, l'èxit no va arribar fins la seva incorporació a la casa Chanel, l'any 1984, com a director creatiu, lloc de treball que segueix mantenint a dia d'avui.

Els primers anys com a dissenyador de Chanel van ser molt durs ja que gairebé ningú vestia peces de Chanel, i la tasca que Lagerfeld tenia, era la de fer renéixer la marca. Tot i les dificultats, la seva imatge freda i contrària a la societat, tenia l'essència Chanel, raó per la qual no va resultar tant xocant per les antigues clientes de Chanel.

Tot i això, la tasca de dissenyar en nom de Chanel era molt complicada ja que ningú podia dissenyar com Coco. No obstant, Lagerfeld, va saber incorporar en el seu estil les cadenes, el cuir... donant un aspecte més actual a les clàssiques peces de Chanel, com ara el *tweed*, les faldilles rectes, el negre... les quals va voler respectar i mantenir per tal de no perdre l'essència de Coco Chanel.

Disseny de Karl Lagerfeld

3.7. ELS ANYS 80

La dècada de 1980, es va caracteritzar per la gran influència de dècades anteriors, a la vegada que trencava amb tot el que s'havia fet anteriorment. L'única tendència de la dècada de 1970 que es va mantenir va ser la minifaldilla, que ja es confeccionaven amb diversos materials com la *licra*, el cuir... i cada vegada eren més ajustades, cosa que dècades anteriors hauria sigut impensable. No obstant la tendència que es va mantenir, tot i canviant certs aspectes, va ser

Moda punk i rock

l'estil *punk*, tot i que les dones ressaltaven les espatlles, que tot i no ser alguna cosa molt femenina, donava una imatge de poder i d'igualtat amb els homes.

Abans d'aquesta època, les transparències no estaven ben vistes, de la mateixa manera que la roba interior no s'havia de veure ni insinuar sota cap concepte, cosa que va canviar completament en aquest període.

El fet de que s'utilitzessin tendències i característiques de dècades anteriors, va provocar que aquesta fos una època de rebel·lia dins la moda, ja que tothom vestia com volia, no hi havia regles. Una de les dècades de major influència va ser la de 1970, utilitzant els mateixos conceptes però al revés, és a dir, si durant els setanta s'utilitzaven els pantalons amples i les samarretes més aviat estretes, durant els vuitanta, els pantalons eren estrets, i la part superior era molt més ampla. S'utilitzaven tota classe de colors i estampats, i com més cridaners millor.

Una de les peces que va guanyar molta importància durant aquesta època van ser els texans, els quals es podien utilitzar en la majoria d'ocasions, i això es devia a que estaven creats per destacats dissenyadors, els quals van donar un alt prestigi a aquesta peça. Una altra de les raons per les quals va triomfar va ser perquè era una peça confeccionada amb diversos estils i qualitats, cosa que feia que s'adaptessin a l'estil de vida de les persones, als seus gustos, a la seva situació econòmica...

Moda anys vuitanta

Moda anys vuitanta

També en els anys vuitanta, va aparèixer el terme *Yuppi*, és a dir, persones entregades plenament a la seva vida professional, i per les quals l'estètica era un factor molt important per aconseguir l'èxit. Aquesta gent, formava part de la classe mitja-alta, per la qual cosa, podia permetre's tenir un entrenador personal, l'ús de cremes, tractaments dermatològics, cirurgies estètiques,...

3.7.1. JEAN-PAUL GAULTIER

Jean Paul Gaultier, és un dels últims grans dissenyadors sortits de París, i un dels més importants tant pel segle XX com pel segle XXI, nascut a les afores de París l'any 1952.

Tot i ser encara molt petit, es passava hores mirant els canvis que la seva àvia feia a les seves clientes a la perruqueria, servint com a pauta creativa i inspiració necessària per introduir-se dins el món de la moda.

Aquestes ganes, van fer possible que amb només 18

anys, es convertís en dissenyador dins el taller de Pierre Cardin, qui el va ajudar i va fer possible que amb només vint-i-dos anys creés la seva primera col·lecció femenina, que tot i trencar amb el bon gust francès, i no ser gaire bona, va saber mostrar la creativitat, originalitat i capacitat de Gaultier a l'hora de combinar textures com el tul i el cuir, i estils molt diferents com la roba formal i informal.

L'any 1977, amb només vint-i-cinc anys, i amb l'ajuda de Francis Menuge, va crear la seva pròpia marca, i a inicis dels anys vuitanta, la seva fama era ja molt

Jean-Paul-Gaultier

elevada, gràcies a col·leccions molt diferents que mostraven la vida urbana, la cultura popular...

A part de la moda, una altra de les passions de Gaultier és el cinema, cosa que ha pogut demostrar vestint a actors i actrius dins i fora la pantalla, col·laborant també amb el vestuari de pel·lícules com “Kika” o “El cinquè element”. I no només ha vestit en el cinema, sinó que també en la música, i més concretament a Madonna, una de les seves millors clientes, i la qual li va encarregar el disseny del vestuari del *Tour* mundial “The Blonde Ambition”, on va lluir un *corsé*, que encara avui es recorda.

Madonna amb un disseny de Jean Paul Gaultier

A més a més, va ser el primer en convidar i introduir a una artista, i més concretament a Madonna, dins una de les seves passarel·les, innovant, i provocant que la gent volgués vestir-se com els seus ídols. Va ser també el primer en introduir la diversitat ètnica dins la passarel·la, i la faldilla en els homes.

A través de les seves passarel·les, Jean Paul Gaultier, sempre ha volgut transmetre que la vida és un espectacle, amb música, decoració, alegria... i transmetent la idea de poder fer i portar tot allò que vulguem.

Dissenys de Jean-Paul Gaultier

Entre altres premis, l'any 1987, França va reconèixer el seu talent amb l'entrega de l' "Oscar de la moda". A partir d'aquest premi, van ser molts el que el van seguir. Actualment, Jean Paul Gaultier, segueix treballant dins l'indústria de la moda.

3.8. ELS ANYS 90

A principis dels anys noranta, la moda dels vuitanta encara seguia viva, tot i que ràpidament l'estètica es va decantar per la simplicitat, el minimalisme i la comoditat. Va ser per aquesta raó que es va començar a donar ús a la roba

més esportiva, i no només per fer esport, a reduir els adornos, a suavitzar els colors donant lloc al blanc i al negre.

Moda anys noranta

Anys més tard, però, la roba va rebre influències de dècades passades, i es va saber adaptar aquestes antigues tendències a les actuals. Ara bé, una de les modes més significatives d'aquesta època va ser la *grunge*, caracteritzada per l'ús de vestits i samarretes de franel·la, sabates de plataforma, i diferents estils de sabates i botes d'alts tacons. Aquesta moda era també anomenada com l'*antimoda*, ja que donava un aspecte de persona malgirbada al lluir peces de teles, estils i colors molt diferents. Tot i que va durar poc, va fer sorgir una mena de contestació contra la moda "oficial".

De la mateixa manera que la moda *grunge*, la moda gòtica sorgida en la dècada de 1980, va guanyar importància amb la popularitat de bandes de rock. Aquesta moda estava caracteritzada per la passió pel negre a la roba, al cabell, al maquillatge... El cabell que es portava era llarg, i tant les polseres com les botes portaven tatxes. Tot i que aquesta moda no va ser una de les més icòniques de l'època, si que va influir àmpliament a la joventut, la qual va ser sempre molt més receptiva en aquests tipus de modes i estils més revolucionaris.

Moda gòtica

Una altra de les raons per les quals la dècada de 1990 es va veure caracteritzada, va ser l'interès en que la dona triomfés dins la seva professió. En uns anys on la dona comença a ocupar grans càrrecs dins la societat i en les empreses, era molt important la imatge que es donava de cara al públic. No obstant, la dona va canviar la seva imatge, mostrant-se fresca, lliure, natural, discreta... Per tant, es pot dir que una altra de les modes que va sorgir en aquesta dècada, va ser la moda informal, relaxada...

El fet de que dins d'una mateixa societat, hi hagués estils tan diferents, va fer possible que tothom pogués vestir-se segons la seva manera de ser, pensar...de la mateixa manera que la gent es vestia segons les seves

comoditats sense importar on hagués d'anar. És per aquesta raó, que podríem dir que és aquí on neix l'estil propi, ja que tot i que dins la societat s'estableixen diferents estils i tendències, cadascú pot adaptar-les a la seva personalitat.

3.8.1. CUSTO DALMAU

Custo Dalmau, és un dissenyador conegut pel grafisme i la gran varietat de colors i estampats que aporten els seus dissenys, nascut a Tremp l'any 1959. Dalmau, va passar la seva infància i joventut a Barcelona, va viure rodejat d'art des de ben petit, ja fos a través de les exposicions d'art, la construcció d'edificis, les passarel·les de moda...

Custo Dalmau

Custo, va començar la carrera d'arquitectura amb l'esperança de trobar allò que realment li agradés, tot i que després d'un viatge amb moto pels Estats Units, acompanyat del seu germà David, va començar a dedicar-se al disseny de samarretes barrejant il·lustracions, i es va associar a l'empresa "Meyba." L'any 1980, va crear amb el seu germà "Custo line", on dissenyaven samarretes juvenils, tot i que el pas important es va produir l'any 1996, quan van deixar de col·laborar amb Meyba, i van crear la seva pròpia firma, "Custo Barcelona".

Aquesta firma, ja des del principi, va ser creada amb la intenció de convertir una samarreta en una tela on poder pintar, i en definitiva expressar alguna cosa amb els colors i les formes.

L'any 1997, un any després de la creació de la marca, Custo va ser convidat a la Setmana de la Moda a Nova York, obtenint així un gran èxit. És per aquesta raó per la qual es presenta cada any, amb la intenció d'aportar coses noves.

Aquests dissenys, la majoria dels quals són samarretes, es van estendre ràpidament pels Estats Units, i van ser popularitzades gràcies als actors de sèries com "Friends" o "Sex and city". També les van dur actors y models com Clàudia Shiffer, Julia Roberts, Natalie Portman, Penélope Cruz o Brad Pitt. Fins i tot, la nina Barbie, l'any 2004, va celebrar el seu 45è aniversari vestida de

Custo Barcelona. Aquest èxit va arribar a ser anomenat per alguns mitjans de comunicació com a Customania.

La marca, ha destacat sempre per l'ús d'estampats de flors, animals, *patchwork*, còmics *manga*, el pop art... I Custo, el seu dissenyador, ha defensat que els seus dissenys han de transmetre joventut, individualisme, ganes d'innovar...

Dissenys de Custo Dalmau

Dissenys de Custo Dalmau

Dissenys de Custo Dalmau

Tot i que les samarretes sempre han estat i segueixen sent el punt fort de la marca, actualment podem trobar tot tipus de roba, complements, perfums... en els dissenys de Custo Barcelona.

3.9. ELS 2000-ACTUALITAT

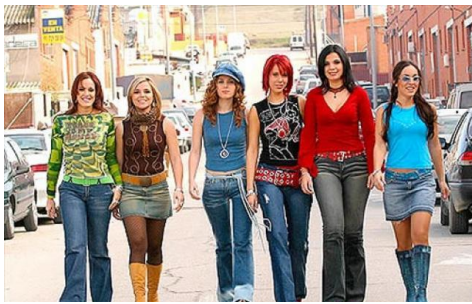
Els primers anys del segle XXI no van introduir grans canvis, ja que durant el segle XX la moda havia fet grans avenços, i poc quedava per fer o innovar durant el segle XXI. És per aquesta raó que l'entrada al segle XXI, va suposar un retorn a èpoques anteriors.

A l'any 2000, la inspiració seguia estant en les grans influències dels anys 90, és a dir, els cantants, i més específicament els grups de música. Durant els primers anys del segle XXI els diferents estils a l'hora de vestir s'associaven a diferents grups urbans, cultures...

Amb l'aparició d'internet, les xarxes socials... ens arriben tendències, modes, cultures... de tot el món, cosa que fa possible que cada persona uneixi elements i creï un estil únic i personal. Per tant, es pot dir que avui en dia, les persones no tenen una estètica definida, ara bé, si un estil personal i únic.

A principis del 2000, van destacar els jeans de tir baix, combinats amb tops, els quals permetien a les joves mostrar els tatuatges i el melic, on era i segueix sent molt comú dur un pírcing. A l'estiu, també es van lluir vestits molt curts, i va tornar la moda de portar els pantalons amples, seguint l'estil de *rappers* o d'amants del *hip hop*. Un altre estil que també va influir molt entre grups com els *punk*, *funkies* o *emos* va ser l'estil gòtic.

Altres peces que també van tenir molt èxit en aquesta època van ser els pantalons Oxford, les minifaldilles, les faldilles vaporoses, els texans trencats... Poc a poc, es van començar a popularitzar els colors vius, seguint un estil més africà o hawaia.

Moda anys 2000

Moda anys 2000

Cinc anys després, cap allà l'any 2005, es van començar a lluir vestits sobre pantalons texans, cinturons amples sobre samarretes, mini jaquetes texanes, xandalls de colors, o els jeans acampanats.

Moda any 2005

A partir del 2010 tornen les espatlleres, es porten les asimetries, els grans complements, les plataformes, les botes, els estampats d'animals... En definitiva, una barreja d'estils que recuperen les tendències de dècades anteriors, i que avui en dia, anomenem *vintage*.

Moda any 2010

Actualment, tot i que hi ha tendències molt marcades, tothom defèn el seu estil, i és molt comú veure estils completament diferents dins una mateixa societat.

3.9.1. STELLA MCCARTNEY

Encara que un cognom pugui obrir moltes portes, dins el món artístic també pot perjudicar, ja que són moltes les persones que dubtaran sempre del talent o la creativitat d'aquella persona, a la vegada que pensaran que l'èxit és únicament degut al cognom que es tingui. No obstant, Stella McCartney, ha sabut demostrar el contrari, guanyant-se un lloc dins el món de la moda, i el reconeixement de ser la millor dissenyadora anglesa de la última dècada.

Stella McCartney

Stella Nina McCartney, filla petita de Linda i l'exbeatle Paul McCartney, va néixer l'any 1971, i ja des de petita va demostrar la seva passió per la moda. Amb només tretze anys va crear la seva primera jaqueta, amb quinze, va entrar a treballar per Christian Lacroix, i més tard es va matricular a la universitat de Saint Martin's, escola on s'han format molts dels grans dissenyadors a nivell internacional. L'any 1995, va mostrar la seva col·lecció de final de carrera, on va comptar amb l'ajuda de les seves amigues Kate Moss i Naomi Campbell, que van modelar en aquesta presentació.

Dos anys després, va ser anomenada directora creativa de Chloé, i després de que les vendes es desapareixin amb la seva arribada, l'any 2001, el grup Gucci, li va oferir crear la seva pròpia firma. Aquell mateix any, va presentar la seva primera col·lecció a la Setmana de la Moda de Paris. Des de llavors, s'han obert 33 botigues arreu del món, i els seus dissenys han arribat a més de 70 països.

Stella, ha destacat per les seves peces de roba d'estil pràctic, amb roba que s'adapta perfectament al cos femení. Per tant, es pot dir que el seu estil és senzill, elegant i molt femení. Stella, gairebé mai es maquilla, i tot i tenir molt estil a l'hora de vestir, prefereix la senzillesa i la naturalitat davant de qualsevol

extravagància. De la mateixa manera que la seva mare, sempre ha defensat els drets dels animals, i mai ha utilitzat pell o cuir en els seus dissenys.

Dissenys de Stella McCartney

Dissenys de Stella McCartney

Amb més de 20 anys de carrera ha treballat per estrelles com Madonna, Gwyneth Paltrow o Jude Law entre altres, i ha col·laborat amb marques com Adidas, H&M, firmes de roba infantil...

4. COM ARRIBA LA MODA A LA SOCIETAT?

Tot i que és cert que són els dissenyadors els que decideixen quins seran els colors, estampats o teixits estrella de cada temporada tenint en compte les necessitats dels consumidors, són les personalitats, que estant o no involucrades en el món de la moda, les que tenen un grau d'influència sobre la societat, i per tant, en certa manera, són elles les que decideixen si les propostes dels dissenyadors es converteixen o no en tendències.

Actualment, amb les xarxes socials, els mitjans de comunicació... en qüestions de minuts, les tendències arriben a tothom, sigui quin sigui el seu punt de sortida. Ara bé, fa uns anys, quan encara no hi havia xarxes socials, i la moda no era igual de coneguda o d'acceptada, com ara, eren moltes les celebritats, normalment actrius o cantants, les que marcaven en certa manera l'estil d'una dècada, i eren i segueixen sent anomenades icones de la moda, o el que avui en dia s'anomenaria *influencer*. D'aquesta manera, tot i que cadascuna d'elles optés sempre per mostrar i crear un estil únic, també és cert que tenien els seus dissenyadors referents, els quals han organitzat, ja des de fa uns 150 anys, esdeveniments on presentar les seves propostes per cada temporada.

4.1. ICONES DE LA MODA

Abans de definir que és un icona de la moda, és important saber que la paraula icona prové del grec *eikón*, i té molts significats diferents. Ara bé, a nivell popular, un icona pot ser una persona important o reconeguda dins un àmbit, normalment professional.

D'aquesta manera, un icona de la moda, és un personatge públic que pel seu estil alhora de vestir, pentinar o maquillar, ha influït d'una manera o altra dins la societat, creant tendències, popularitzant peces de roba...

Tot i que moltes vegades són els mateixos dissenyadors, models o personatges que ja estan dins el món de la moda els que influeixen d'aquesta manera en la societat, en la majoria dels casos són personatges relacionats amb el món del cinema, la música, la política..., ja que són persones que en la

majoria dels casos, involuntàriament creen nous estils, i s'acaben convertint en imatge d'una marca.

Aquests icones, serveixen de referent per moltes persones, ja sigui gent anònima o grans dissenyadors. Tots aquests icones tenen un estil únic i personal, el qual transmet més enllà del “com ens hem de vestir”, ja que com va dir Coco Chanel, “la moda passa, pero el estilo permanece”.

Els icones de moda o d'estil, poden ser relatius per cada persona, ja que com he dit abans, són referents d'estil. Ara bé, hi ha una sèrie d'icones que van marcar amb força dins la societat, i a dia d'avui segueixen sent una gran font d'inspiració.

4.1.1. MARILYN MONROE (1926-1962)

Sense dubte, una de les dones que més ha marcat dins la història de la moda, de l'espectacle i de la vida en general, ha sigut Marilyn Monroe.

Marilyn no va crear un nou estil, sinó que va saber adaptar el que tenia a la seva silueta, ja que ella coneixia el seu cos, i sabia que era el que millor li quedava, i com fer-lo ressaltar. La seva personalitat i naturalitat davant de les càmeres, han fet possible que avui en dia la seva imatge encara estigui molt present, sent així molt difícil que algú no la reconegui.

El seu lema, que deia: “dóna-li a una dona unes bones sabates i conquerirà el món”, i la seva icònica imatge vestida amb un vestit blanc *plisat* sobre la reixa de la sortida del metro, a la pel·lícula “La temptació viu a dalt”, ha quedat gravada dins la societat.

Un altre vestit emblemàtic és el que va lluir a la pel·lícula “Els homes les prefereixen rosses”, un vestit de lamé daurat amb un escot en forma de V, dissenyat de la mateixa manera que l'anterior, per William Traville, el qual era conegut per ser el principal dissenyador de Marilyn. En una altra escena de la mateixa pel·lícula, tan Marilyn com Jane Russel, van lluir dos vestits idèntics de color vermell, imitant el color del robí. No obstant, una de les escenes que més se li associa a Marilyn, és en la que vesteix un vestit rosa, paraula d'honor, que aconsegueix accentuar la seva sensualitat.

L'estil de Marilyn Monroe, ha sigut imitat en moltes ocasions, tot i que poques poden ser comparades amb ella.

4.1.2. GRACE KELLY (1929-1982)

A Grace Kelly se la pot definir com una de les dones més elegants del segle XX. Va viure la vida que milions de dones somniaven. Primer com una de les millors actrius de Hollywood, i més tard com princesa de Mònaco.

Un dels looks més recordats i que a dia d'avui segueix inspirant a moltes dones, va ser el seu vestit de núvia, dissenyat per Helen Rose. Aquest vestit d'encaix, tot i que a les fotografies, que en aquella època eren en blanc i negre, no es vegi, era d'un suau color rosa.

Un altre dels seus vestits més icònics, va ser el que va lluir l'any 1955 als Òscars, un vestit dissenyat per Edith Head, i que es troba entre els millors vestits lluïts en una entrega dels Òscars.

En el dia a dia, Grace, va demostrar la importància dels accessoris dins el *look* final. Era comú veure-la amb el cabell recollit amb un mocador i les ulleres *maxi*. A part de destacar pels complements també ho va fer per l'ús de faldilles amb vol, i els escots amb forma de cor. A més a més, va popularitzar l'ús de roba més aviat masculina entre les dones, i va apostar pels colors de tons pastel i pel famós *Black&white*.

L'any 1957, va popularitzar el *bolso* Hermès, que posteriorment passaria a anomenar-se *Kelly de Hermès*. Temps més tard, Grace, va encarregar el

disseny d'un *foulard*, tant bonic i florejat com es pogués imaginar, i va ser Vittorio Accornero qui va rebre l'encàrrec. Finalment, l'estampat va estar compostat per quaranta tres varietats de flors de tots els colors, i va ser anomenat Flora. Anys més tard, la marca Gucci va voler recuperar l'estampat i el va utilitzar dins una col·lecció, demanant-li també a la neta de Grace Kelly, Carlota Casiraghi, que protagonitzés la seva campanya publicitària.

A més de trenta anys de la seva mort, segueix sent un referent d'estil, sofisticació i glamur.

4.1.3. AUDREY HEPBURN (1929-1993)

Quan parlem d'ícones d'estil i elegància hem de parlar sense dubte d'Audrey Hepburn, una actriu sempre fidel a la senzillesa i a la humilitat, però sense abandonar mai la classe i l'elegància.

Tot i anar en contra dels cànons de bellesa establerts a l'època, Audrey, es va convertir en una gran icona de la moda, que a dia d'avui segueix donant lliçons d'estil i inspirant molta gent.

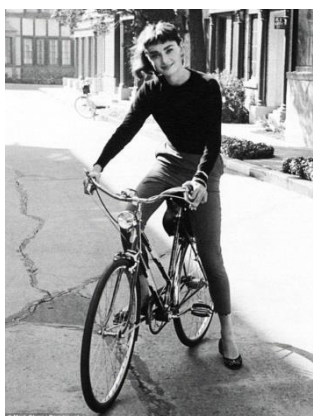
L'any 1953, va protagonitzar la pel·lícula "Vacances a Roma", on va començar a ser reconeguda, en gran part per la seva gran personalitat i el seu carisma.

El seu lema sempre va ser "menys és més", i els colors elegits en els seus *looks* eren majoritàriament els tons neutres, els blancs i els negres. Les peces de roba bàsiques per ella eren la camisa blanca, els sueters blancs i negres, el

vestit negre bàsic, els mocadors, el pantaló *capri*, és a dir, peces de roba senzilles que es podien utilitzar en diverses ocasions.

El seu *look* més icònic va ser l'utilitzat a la pel·lícula "Esmorzar amb diamants", un vestit negre dissenyat per Givenchy, complementat amb perles i una diadema també de perles, de Tiffany.

Un dels seus dissenyadors va afirmar que Audrey sabia perfectament quines eren les seves qualitats, i com havia de ressaltar-les. Audrey, va aparèixer en nombroses ocasions a les portades de revistes com Vogue o Harper's Bazaar, sent la primera actriu en captar tanta atenció dins el món de la moda.

4.1.4. JACQUELINE KENNEDY (1929-1994)

Jacqueline Lee Bouvier sempre serà recordada com un dels icones més importants dins el món de la moda, i de la qual cal destacar la perfecció, la senzillesa i la sofisticació a l'hora de vestir.

Coneguda per molts com la vídua del expresident dels EUA John F. Kennedy, Jackie Kennedy va destacar pel seu estil *lady*, propi de l'estil *New look* creat per Christian Dior. Amb la seva arribada a la Casa Blanca, es van popularitzar els vestits dos peces, i més concretament els *tweed* de Coco Chanel, les perles, les ulleres de sol *maxi* i els barrets *pillbox*.

Els colors més utilitzats per la primera dama van ser el rosa, el blau i el groc, ara bé, en la majoria de vestits s'utilitzaven en tons pastel. No obstant, era

bastant comú veure-la lluint colors molt vius en les vacances o el color negre, que ressaltava l'elegància i podia ser utilitzat en diverses ocasions.

Alguns dels dissenyadors als quals va recórrer en nombroses ocasions van ser Chanel, Givenchy, Valentino, Oleg Cassini o Yves Saint Laurent.

El seu *look* més icònic va ser el dos peces roses amb detalls negres que va lluir el dia de l'assassinat de John F. Kennedy, no dissenyat per Coco Chanel, que és el que s'havia dit, sinó per Chez Ninon, amb firma "*Made in America*".

4.1.5. BRIGITTE BARDOT (1934)

Tot i que actualment ha abandonat la vida pública, Brigitte Bardot, va ser una icona de moda molt important, que va transformar la moda i l'estètica de la dona, donant-li també més llibertats a l'hora de vestir.

L'any 1956, una jove Brigitte, que s'acabava d'introduir en el món de la interpretació, després d'haver estat ballarina professional, va encarregar a Rose Repetto, unes sabates que li donessin elegància quan caminés, naixent així, les ballarines *Cendrillon*, popularitzades per l'actriu a la pel·lícula "Y Déu va crear a la dona".

Altres de les peces que va popularitzar van ser la minifaldilla combinada amb les botes altes, els escots horitzontals, és a dir, les samarretes sense espatlles, i els vestits *New Look* amb la faldilla ampla. L'any 1959, Brigitte es va casar amb un vestit d'aquest estil, confeccionat amb una tela que solia utilitzar-se per la confecció de cortines i draps de cuina. Aquest vestit Vichy rosa, i dissenyat per Jacques Esterel, va ser molt admirat per la societat.

Va ser també una de les primeres dones en atrevir-se a utilitzar el bikini de la mateixa manera que l'estil *bohemi-ètnic*, d'inspiració ètnica, els mocadors hippies, les bruses de flors, els complements exagerats i les bruses sense espatlles, o el que actualment s'anomena escot *Bardot*.

Brigitte Bardot, no només ha estat una icona de la moda sinó també de la sensualitat i l'erotisme, i ha estat entre altres inspiració per la nina "Barbie", Kate Moss...

4.1.6. DIANA DE GALES(1961-1997)

Afirmat per Giorgio Armani, Diana de Gales, o més coneguda com Lady Di, va ser la icona de moda i d'estil més important de la seva època.

Un dels seus vestits més destacats i recordats, va ser el del seu casament amb el príncep Carles de Gales, d'inspiració victoriana, decorat amb més de 10000 perles brodades, amb una cua de seda i encaix de 25 metres de llarg, i dissenyat per David i Elizabeth Emmanuel.

Fins aproximadament el naixement del seu segon fill, l'estil de Lady Di era molt tradicional, utilitzant en la majoria d'ocasions faldilles per sota dels genolls, i bruses amb grans llaços i volants. Amb l'assessorament de la dissenyadora Catherine Walker, va començar a canviar el seu estil, utilitzant faldilles cada vegada més curtes, i escots més pronunciats.

Amb el divorci, Diana va poder començar a vestir-se sense impediments, sense por, mostrant així el seu cos, i sentint-se a gust amb ella mateixa.

Alguns dels seus dissenyadors preferits eren Chanel, Valentino, Giorgio Armani, Versace o Dior. Aquesta última marca, va dissenyar el *bolso* “Lady Dior”, l’any 1995, en honor a la princesa Diana.

Els colors més utilitzats van ser el negre i els tons pastel. Ara bé, a les festes era habitual veure-la lluir colors elèctrics combinats amb joies, pedreria...

Sempre s’ha dit que després del fracàs sentimental, tant la moda com la premsa van servir de defensa per Lady Di.

4.1.7. MADONNA(1958)

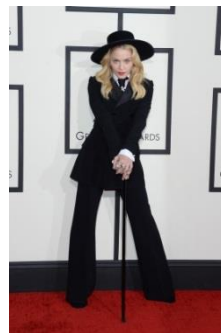
Louise Veronica Ciccone, més coneguda amb el seu nom artístic Madonna, és una cantant i actriu que va ser considerada el “fenomen pop” dels anys vuitanta i noranta.

Tot i que Madonna no ha estat mai en les llistes de millors vestides, ha estat capaç d’adaptar les diferents modes al seu estil, i donar-li un toc únic i especial.

Són molts els canvis d’imatge que ha fet Madonna al llarg de la seva carrera, coincidint sempre amb la sortida d’un disc, una gira, o una nova etapa personal.

Un dels seus *looks* més icònics és el que va dissenyar Jean Paul Gaultier per la gira “The Blonde Ambition Tour” l’any 1990, que constava d’un *corsé* rosa, que marcava els pits de manera punxeguda. Tot el vestuari de la gira va ser dissenyat per Gaultier, i va estar ambientada en fer exterior la roba interior. També Gaultier va dissenyar el vestuari de la gira “Confessions Tour”.

Els *looks* i l'estil de Madonna han servit d'inspiració por molts dissenyadors, i entre ells un dels seus dissenyadors preferits, Dolce Gabbana. De la mateixa manera, Madonna ha estat la imatge de nombroses campanyes publicitàries per marques com Versace, Gucci, Dolce Gabbana, Gaultier...

4.2. FASHION WEEKS (SETMANA DE LA MODA)

Les presentacions de col·leccions de moda es van començar a celebrar a finals del segle XIX, i més concretament l'any 1858, amb la creació de la primera col·lecció de moda, dissenyada per Charles Frederick Worth.

Les primeres desfilades o passarel·les de moda eren exclusives per a un públic estrictament seleccionat. Totes les col·leccions que es presentaven en aquests esdeveniments havien de ser d'Alta Costura, i per tant, les peces havien de ser confeccionades a mà, a mida, i havien de ser també úniques.

L'any 1910, el dissenyador Paul Poiret va ser el primer en realitzar una presentació d'una col·lecció exclusivament per la premsa. D'altra banda, també en aquesta època, la dissenyadora britànica Lucile, creava grans esdeveniments d'inspiració teatral per presentar les col·leccions en les seves botigues.

A la dècada de 1920, aquests esdeveniments es van anar consolidant en mans de dissenyadors com Poiret, Doucet o Chanel, donant èmfasi a l'afirmació que diu que París és la capital de la moda.

Amb l'esclat de la Segona Guerra Mundial, la moda va perdre força, especialment a París. No obstant, Eileen Lambert va impulsar la creació del *Press Week*, o el que més tard s'acabaria anomenant *Fashion Week*, l'any 1943. Aquesta primera desfilada es va celebrar a Nova York, per tal de poder seguir gaudint de la moda, ja que fins aquesta època, totes les col·leccions dels dissenyadors més importants d'Alta Costura, es solien presentar a París, i alguns dels dissenyadors estrangers més famosos podien acudir a l'esdeveniment i veure quines eren les propostes per aquella temporada.

Un cop passada la guerra, es va establir un recorregut de desfilades que seguia l'esquema de Nova York, Londres, Milà i París, coincidint així amb els actuals períodes de celebració de les *Fashion Week* de les capitals més importants del món de la moda.

Actualment, aquests esdeveniments reuneixen a dissenyadors, models, mitjans de comunicació, celebritats i apassionats per la moda, i que a dia d'avui serveixen per molt més que per presentar les col·leccions dels dissenyadors d'Alta Costura.

5. PROCÈS DE DISSENY

“De l’italià *disegno*, la paraula **disseny** es refereix a l’esbós i l’esquema que es realitza, ja sigui mentalment o sobre un suport material, abans de concretar la producció d’alguna cosa.” Aquesta definició mostra quin és el resultat del procés de disseny. Ara bé, el fet de dissenyar no es basa únicament en l’esbós d’un producte, sinó que requereix una recerca, hores d’estudi, i sobretot molta imaginació, per tal d’aconseguir un producte, en aquest cas una peça de roba, que s’adapti a les necessitats del client, i que físicament sigui original i cridi l’atenció dels possibles compradors.

El procés de disseny de moda a nivell teòric és molt semblant a qualsevol altre procés de disseny, i el podem enumerar en sis passos diferents:

PRIMER PAS

El primer que hem de fer quan volem dissenyar una peça de roba és crear la **definició del target**, o el que és el mateix, de l’objectiu. Per poder crear-la, necessitem conèixer el perfil del consumidor i en que es basarà la col·lecció. És per això que hi ha unes dades que hem de conèixer:

La temporada: És important conèixer en quina temporada ens trobem o en quina temporada serà utilitzada la peça que creem. Dins la moda, l’any es divideix en dues temporades, Primavera/Estiu i Tardor/Hivern.

Tipus de client: Un dels factors més importants a l’hora de dissenyar un producte és saber a qui anirà destinat. S’ha de tenir en compte entre altres coses l’edat, el sexe, l’estil de vida, el nivell econòmic...

Tipus de producte: Dins la moda, ens podem desviar cap a molt àmbits diferents, raó per la qual s’ha de conèixer en quin ens centrarem per realitzar una col·lecció. Alguns d’aquests àmbits serien el *beachwear*, *sportwear*, casual, *jeanswear*, núvies...

Tipus de mercat: Un altre factor important serà el tipus de mercat on es comercialitzi el nostre producte, ja que no és el mateix crear una peça de roba única i feta a mà, o una confeccionada en sèrie dins una gran indústria.

SEGON PAS

Un cop coneguem totes aquestes dades serà també necessari realitzar un estudi de les actuals tendències de teles, colors, materials, complements...

TERCER PAS

Quan ja sapiguem quins colors, estampats i textures predominaran aquesta temporada, i quines d'aquestes ens agradaria introduir en el nostre disseny, podrem anar a una fira de teixits per tal de veure les diferents ofertes dels venedors, tenint sempre en compte el preu de les teles, i si és possible, agafar mostres de les teles que més s'adaptin a la nostra idea de disseny.

QUART PAS

El quart pas que farem serà elaborar un *MoodBord*, és a dir, un collage on es mostrin els retalls de roba que hem agafat a la fira, imatges que ens inspirin... Per tant, el *MoodBord* seria el suport gràfic del segon pas, és a dir, de les tendències i les fonts d'inspiració.

CINQUÈ PAS

Seguidament, amb les idees més clares, podrem elaborar els dibuixos plans o els patrons del disseny, on es mostrin totes les vistes i tots els detalls del disseny, com ara els talls, els bordats, els materials que s'utilitzaran, la caiguda...

Aquesta informació ens servirà de gran ajuda en el seguiment de cada peça de roba en la fase de producció.

SISÈ PAS

Un cop fets els dibuixos en pla, ja es podran elaborar les il·lustracions de moda per tal de mostrar-nos una idea bastant aproximada de com serà el disseny final. L'objectiu principal d'aquests dibuixos, però, és mostrar la textura, el moviment o el volum que tindrà la peça de roba un cop confeccionada.

SETÈ PAS

L'últim pas, i un dels més importants, és l'elaboració de la fitxa tècnica. La fitxa tècnica, és una descripció de tots els detalls relacionats amb el producte i la confecció de cada peça per tal de que el patronista o modista, pugui elaborar la peça de roba.

6. PART PRÀCTICA

6.1. VISITA A L'ESDI I PREGUNTES A LA RESPONSABLE DE MODA I TENDÈNCIES DOLORS GIRÓ

El dijous 18 de maig, vaig anar acompanyada per la meva tutora i la meva mare, a l'ESDI, l'Escola de Disseny Superior a Sabadell, on ens vam reunir amb la Dolors Giró, responsable del departament de la unitat de moda i tendències.

En aquesta visita, vaig tenir l'oportunitat de fer-li unes preguntes a la Dolors, de poder veure les diferents sales i classes on els alumnes aprenen i estudien els diferents àmbits del disseny, i conèixer a algunes alumnes de quart, les quals em van explicar la seva experiència estudiant disseny, i que és i suposa el fet de ser dissenyador de moda. A més a més, vaig poder conèixer quin era i de quina manera estaven realitzant el seu treball de final de carrera.

Quan vaig parlar amb la Dolors, el primer que em va explicar, i a la qual cosa va donar molta importància va ser que la moda o més específicament el disseny, no és un dibuix, un esbós, ni tampoc una idea, el disseny és una peça acabada. És a dir, el disseny és el resultat d'un procés que comença investigant i sobretot observant.

A partir d'aquesta afirmació, a la qual va donar gran importància, em van sorgir alguns dubtes, als quals em va saber resoldre de manera molt clara.

Quin és el procés que segueix un dissenyador a l'hora de crear o dissenyar una peça de roba o una col·lecció?

Tot i que la majoria de gent assimili el disseny a un dibuix ben fet del que es vol dissenyar, el més important és començar a agafar idees, però tot en el cap, i no pas en un dibuix, ja que això forma part dels últims passos a l'hora de dissenyar una peça de roba.

El primer pas del disseny un cop es tingui la idea dels materials, colors, teixits... que utilitzarem, serà anar a una fira del teixit i apuntar tot el que ens interressi (preus, colors, tipus de teles...), i si és possible, demanar mostres als diferents

proveïdors de les teles que més ens interessin, per tal de veure que ens interessa més pel nostre disseny.

Tot i que totes les parts del disseny són molt importants, una part imprescindible d'aquest procés és l'elaboració d'una fitxa tècnica, on s'expliquen i mostren tots els detalls del disseny, juntament amb els patrons, per tal de que el patronista pugui elaborar sense problemes la peça.

Quina és la tècnica o què s'ha de fer per ser un bon dissenyador?

L'única manera d'agradar a la gent és observant, ja que tot afecta dins la moda. Un dels factors més importants a l'hora d'arribar a la gent és oferir coses que no es veuen a diari, la gent busca la novetat perquè el comú ja està molt vist i en la societat d'avui en dia això ja no interessa.

Actualment, si anem a una ciutat, en especial Londres, que és una de les ciutats més cosmopolita, trobarem que la gent ja no seua a prendre el cafè a la cafeteria, sinó que tots van amb el got a la mà d'un lloc a un altre, i tot i que això a simple vista sembla que no té res a veure amb la moda, si que afecta ja que potser el que l'interessa al mercat de la moda és una roba que s'adapti a aquesta vida tan atafegada.

És per això que ara i sempre l'èxit s'obté de la innovació, i de saber interpretar de manera creativa el que la gent necessita, tot i que elles no sàpiguen que ho necessiten.

El dissenyador es dedica només a obtenir la idea i donar les instruccions per realitzar aquell producte, o s'involucra també en la producció?

Tot i que el que nosaltres coneixem com a dissenyador és aquell que té la idea sobre el producte que es vol realitzar, ha de saber i tenir coneixements de cada part del procés, tant de disseny com de confecció, és a dir, ha de ser capaç de crear ell mateix una peça de roba.

Quan ens ve al cap un dissenyador pensem en grans marques internacionals, com ara el Zara, Mango... En aquestes grans cadenes, òbviament, no fa tota la feina una única persona, sinó que hi ha diferents especialistes que

s'encarreguen de realitzar una petita part del procés. En aquests casos, per tant, és important tenir clars tots els passos, sobretot de disseny, per tal d'evitar confusions i facilitar la feina als modistes que confeccionin la roba. No obstant, en petits tallers, on la majoria de la roba es confecciona a mà, és més comú que sigui la mateixa persona la que realitzi tots els passos, i per tant, pugui reduir-ne alguns.

Actualment les tendències provenen de l'alta costura o del carrer?

Les tendències s'extreuen del carrer, de la societat..., tot i que no es pot barrejar l'alta costura amb la moda de carrer o la moda prêt-à-porter ja que són coses molt diferents. Actualment, l'alta costura va per lliure, els dissenys són únics, i gairebé fets a mida.

A més a més, en aquests moments, ja no és tan important vestir de dalt a baix de Chanel, Gucci o qualsevol altra firma, ja que donen molt més prestigi els complements de marca, com els *bolsos* i les sabates, que no pas una jaqueta o un jersei de la mateixa marca.

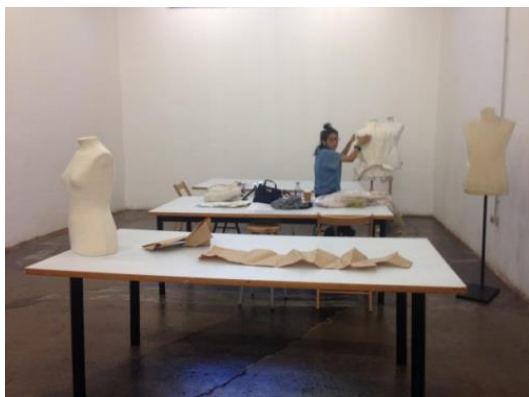
I per acabar, és cert que París és la ciutat de la moda?

El mite sempre ha estat que París és la ciutat de la moda, i podríem afirmar-ho ja que tot i que la indústria del teixit neix a Anglaterra, és París qui agafa la part creativa de la moda.

Actualment, París no és un lloc on es trobin tendències ja que aquestes es troben principalment a Londres, Anvers (Brussel·les), Nova York... Això sí, el lloc on es solen presentar la majoria de col·leccions i on es fan els esdeveniments més importants de moda segueix sent París, ja que d'alguna manera o altra és qui va donar l'empenta a la moda, convertint-la en una gran indústria.

Un cop la Dolors em va respondre aquestes preguntes, vam demanar si podíem visitar les sales on els alumnes aprenen i desenvolupen els seus dissenys.

I en aquestes imatges, podem veure les diferents aules de patronatge, costura...

El dia en que vam fer aquesta visita, molts dels alumnes de quart estaven realitzant el treball de final de carrera, i vaig tenir l'oportunitat de parlar amb dues alumnes, les quals em van explicar com havia estat la seva experiència estudiant disseny de moda, i que era exactament el que aprenien i estudiaven.

El primer que em van dir va ser que per realitzar una carrera com la de disseny és molt necessari que t'agradi i t'apassioni realment el que fas, ja que és una carrera que a part de teòrica és molt pràctica i la creativitat és un requisit essencial per poder aprendre.

Una altra de les coses que van comentar va ser el fet de que estudiar disseny no es basa únicament en saber dibuixar i tenir moltes idees, sinó que s'aprèn a cosir, realitzar patrons, tenyir teixits... és a dir, tots o gairebé tots els aspectes necessaris per crear moda.

Aquestes dues noies, estaven realitzant el treball de final de carrera, i el que estaven fent era crear un teixit elàstic amb una impressora 3d. Aquest teixit no ha estat mai realitzat, raó per la qual elles volien patentar aquest teixit un cop l'obtinguessin.

La il·lusió amb la qual parlaven i tota la feina i hores de treball que havien invertit en aquest projecte, em va fer veure que la moda és això, creativitat i ganes d'innovar, i per tant, és així com els diferents dissenyadors, amb originalitat i molt ingeni, han anat canviant la moda, adaptant els diferents canvis socials i les noves tecnologies de l'època en qüestió.

6.2. CUSTOMITZACIÓ D'UNA CAMISA

En un principi, tenia pensat confeccionar una peça de roba seguint tots els passos del procés de disseny; no obstant, el fet de no tenir gaire experiència cosint em va fer replantejar-me com realitzar aquesta feina.

Una de les coses que si que tenia molt clara era que volia d'una manera o altra crear una peça de roba. D'aquesta manera, vaig parlar amb la meva àvia, a la qual he d'agradir la seva ajuda a l'hora de realitzar aquesta part del treball, i em va donar la idea de *customitzar* una peça de roba, cosa que actualment és bastant comú. Vaig buscar idees i tendències sobre les quals podria treballar, i vaig arribar a la conclusió de que *customitzaria* una camisa d'home, seguint la

tendència de les samarretes sense espatlles, o més coneguda com a escot *Bardot*.

Els escots *Bardot* o *off-the-shoulders*, han estat una de les tendències que més han marcat aquesta temporada de primavera-estiu 2017, sent una aposta segura per marques d'Alta Costura, firmes *low cost*..., i han estat moltes les celebritats que no han dubtat en lluir-la.

Com la majoria de tendències que es duen actualment, lluir un escot horitzontal mostrant les espatlles no és res nou. A finals dels anys cinquanta i principi dels seixanta encara es mantenien unes "normes" a l'hora de vestir, raó per la qual, tot i que les faldilles seguien tenint una llargada mínima, algunes dones van recórrer a escurçar les samarretes, reduint per tant, tela de la zona de les espatlles. Una de les primeres en lluir aquest nou escot va ser Brigitte Bardot, la qual acabaria donant nom a aquesta tendència.

Tant grans marques d'Alta Costura com ara Balenciaga o Delpozo, com marques *low cost* com Mango, H&M o Zara... han presentat diversos models de samarretes i vestits utilitzant aquesta tendència. Ara bé, una de les peces estrella d'aquesta moda, ha estat el vestit dissenyat per Alexa Chang per AG Jeans, el qual ha estat imitat per nombroses marques *low cost* com Zara o Bershka, convertint-se així en un dels vestits més comprats aquest estiu.

Un cop em vaig haver informat sobre aquesta tendència, vaig aprendre algunes coses bàsiques per saber cosir amb la màquina, vaig comprar una camisa d'home, i em vaig posar a treballar. Per tal de que l'explicació sobre com havia *customitzat* aquesta camisa fos més senzilla, vaig decidir realitzar un vídeo, el qual adjunto en format CD.

7. CONCLUSIÓ

Quan vaig començar aquest treball, no era del tot conscient del que podria arribar a aprendre d'un tema sobre el qual creia saber ja bastantes coses. Ara bé, un cop acabat, puc dir que el que sabia de la moda era a nivell superficial, res comparat amb el que he pogut aprendre aquests mesos, en els quals he pogut reafirmar que la moda és un reflex de la societat, de les persones..., i tot i que molta gent pugui arribar a pensar que la moda és un aspecte frívol o de poca rellevància, dir que tal com manifestava Charles Frederick Worth, el pare de l'Alta Costura, en els seus dissenys, la moda és un art, i la roba és un llenç sobre el qual expressar la nostra creativitat.

En un principi, la meva idea va ser centrar el treball, primordialment, en la moda francesa, ja que com s'ha dit sempre, aquest aspecte de vida, va ser introduït per l'alta societat francesa durant els últims anys del segle XIX, i a dia d'avui segueix sent França, la principal portaveu de la moda. Ara bé, un cop vaig començar a cercar informació, i sobretot amb la conversa que vaig tenir amb la Dolors Giró, vaig poder veure com aquella afirmació que sempre havia tingut tan clara, anava perdent, tot i que no del tot, la validesa. I tot i ser cert que França, i més concretament París, va ser el lloc de creació i el primer punt de referència per la moda, gràcies en part, a les riqueses que tenia, van ser molts els dissenyadors no només francesos, els que van aportar grans idees i innovacions. Actualment totes les grans ciutats, com Londres, Nova York o Barcelona, gràcies a la gran diversitat de cultures, classes socials,... i fins i tot ciutats com Anvers, a Brussel·les, de les quals no escoltem tant a parlar, són grans referents per la moda.

D'altra banda, gran part del meu treball s'ha centrat en descobrir de quina manera, el que avui anomenem moda, o tendències, ha arribat a ser tal i com és avui en dia. Com tots els canvis, no ha estat fàcil ni tampoc s'ha aconseguit d'un dia per l'altre, és a dir, han fet falta molts anys, per aconseguir que avui puguem vestir-nos sense restriccions i que la manera en la que decidim vestir-nos un dia reflecteixi com som, o que volem transmetre.

Aquestes aportacions tant destacades i importants al mateix temps, s'han dut a terme, en gran part, al llarg del segle XX, un segle marcat per dues guerres mundials, i un important canvi en la mentalitat i l'estil de vida de les societats dels països desenvolupats. Aquest canvi de segle, a nivell de vestimenta, no és molt notori, ja que es segueixen lluint els mateixos vestits del Renaixement, és a dir, grans quantitats de tela, *corsés*,..., i no és fins l'esclat de la Primera Guerra Mundial, que per necessitat, es veuen obligats a modificar aquestes peces de roba, donant, majoritàriament a les dones, molta més mobilitat i comoditat.

Amb la introducció del pantaló, l'escurçament i la lleugeresa de les faldilles, el canvi ja estava fet, i les dècades següents es van anar adaptant a les necessitats i al nou estil de vida, per la qual cosa era molt necessari trobar la comoditat entre les peces de roba més bàsiques. No obstant, després de la Segona Guerra Mundial, es va patir un retrossés, ja que com he dit abans, la forma en la que vestim és un reflexa de la societat, i el fet de tornar a utilitzar peces de roba de l'època de la riquesa i el benestar, mostrava que res havia canviat.

Poc a poc, es va recuperar la naturalitat i la senzillesa, tot i que la moda va passar ràpidament a ser un joc, on un dels principals requisits era no caure mai en la simplicitat, sinó que tot el que es feia havia de ser diferent, innovador,... Aquest concepte es manté encara a dia d'avui, tot i que les dècades passades segueixen impactant amb gran força.

Cal dir també que cadascú ha adaptat el terme moda, o més aviat, el simple fet de vestir-nos, a la seva manera de ser o pensar, ja sigui per la simple necessitat bàsica de dur una roba apropiada al nostre estil de vida o treball, o per la necessitat d'experimentar o jugar amb ella. D'aquesta última necessitat, és de la qual sorgeixen els icones de la moda, o el que avui anomenem *influencers* o *it-girls*, és a dir, persones que destaquen més enllà de les passarel·les, l'escenari..., pel simple fet de ser diferents vestint i incorporant alguna cosa en els seus vestuaris, que mai abans o en moments, ningú s'hagués posat.

Fent la part pràctica, que ha constatat de realitzar una samarreta seguint una tendència d'aquest estiu, a partir d'una camisa, m'he pogut sentir, en certa manera, en la pell d'un petit dissenyador, el qual dedica moltes hores a fer que els seus dissenys siguin únics i especials, deixant un petita petjada de la seva personalitat.

Finalment, dir que aquest treball m'ha aportat moltes coses diferents, tant a nivell teòric, com a nivell personal, ja que és una feina que requereix moltes hores de dedicació i constància, ara bé, un cop acabat m'he pogut sentir molt orgullosa de mi mateixa, ja que mai abans havia treballat un tema tant a fons.

D'aquest treball me'n porto haver descobert un món sobre el qual en un futur molt proper m'agradaria poder-me tornar a endinsar, el haver pogut conèixer a gent amb alts coneixements sobre la matèria, i fins hi tot haver après a cosir, cosa que no havia fet mai.

I ja per últim dir que tal com diu el refrany, tot esforç té la seva recompensa, i el meu ha estat, com he dit abans, descobrir un nou món de possibilitats.

8. BIBLIOGRAFIA I WEBGRAFIA

PÀGINES WEB:

Orígens de la moda:

<https://definicion.de/disenio/> (Data de consulta: 14/02)

<http://www.estiloymoda.com/articulos/siglodisenadores-doucet.php> (Data de consulta: 14/02)

<http://www.francia.net/moda-en-francia/> (Data de consulta: 10/03)

<http://fashionblogmexico.com/paris-es-la-ciudad-de-la-moda/> (Data de consulta: 12/03)

Recorregut per la moda al llarg del segle XX i XXI:

<http://www.vogue.es/moda/modapedia/disenadores/paul-poiret/301> (Data de consulta: 14/02)

<http://naylorsonmanual.blogspot.com.es/2013/03/ficha-tecnica-de-moda.html>
(Data de consulta: 21/05)

<https://sites.google.com/site/larevoluciondelamoda12/la-belle-epoque/el-estilo-de-la-belle-epoque> (Data de consulta: 14/02)

<http://www.vistelacalle.com/36563/charles-frederick-worth-el-primer-disenador-de-alta-costura-de-la-historia/> (Data de consulta: 19/02)

<http://www.estiloymoda.com/articulos/siglodisenadores-doucet.php> (Data de consulta: 20/02)

<http://www.vogue.es/moda/modapedia/disenadores/paul-poiret/301> (Data de consulta: 24/02)

<http://www.ellahoy.es/moda/articulo/broches-florales-xl-complementos-gucci-de-tendencia-en-2017/274699/> (Data de consulta: 24/02)

http://ici.radio-canada.ca/emissions/aujourd_hui_l_histoire/2015-2016/chronique.asp?idChronique=424516 (Data de consulta: 25/02)

<http://www.exordio.com/1939-1945/civilis/vdomestica/moda.html> (Data de consulta: 25/02)

<http://www.exordio.com/1939-1945/civilis/vdomestica/moda-femenina.html>

(Data de consulta: 25/02)

<http://lahistoriadelamoda.webnode.es/los-franceses/> (Data de consulta: 10/03)

<http://estilosdemoda.com/los-disenadores-franceses-mas-importantes-del-mundo/> (Data de consulta: 21/03)

<http://www.abrilmoda.com/disenadores-y-marcas-francesas-chanel/> (Data de consulta: 21/03)

<http://www.enfemenino.com/tendencias/historia-del-diseno-de-moda-d23588c297090.html> (Data de consulta: 4/04)

<http://andreaa21.weebly.com/historia-de-la-moda.html> (Data de consulta: 6/04)

<https://triangulomag.com/2014/08/01/paris-capital-de-la-moda/> (Data de consulta: 7/04)

<http://www.ellitoral.com/index.php/diarios/2008/11/26/escenariosysociedad/SOCI-10.html> (Data de consulta: 7/04)

<http://www.educativo.net/articulos/el-diseo-de-moda-y-su-proceso-creativo-449.html> (Data de consulta: 9/04)

<https://www.youtube.com/watch?v=M4z90wlwYs8> (Data de consulta: 9/04)

<http://www.vistelacalle.com/36563/charles-frederick-worth-el-primer-disenador-de-alta-costura-de-la-historia/> (Data de consulta: 9/04)

www.tendencias.com (Data de consulta: 28/04)

<http://www.estiloymoda.com/articulos/siglodisenadores-doucet.php> (Data de consulta: 19/05)

<http://www.vogue.es/moda/modapedia/disenadores/paul-poiret/301> (Data de consulta: 19/05)

<https://www.marie-claire.es/moda/wikimoda/diccionario/wiki/termino/madeleine-vionnet> (Data de consulta:18/07)

<http://www.vogue.es/moda/modapedia/marcas/vionnet/277> (Data de consulta:19/07)

<https://palabrademujer.wordpress.com/2011/04/03/madeleine-vionnet-y-el-vestido-de-mujer-como-obra-de-arte/> (Data de consulta:21/07)

<http://historiadelaindumentaria2010.blogspot.com.es/2010/10/el-estilo-de-coco-chanel.html> (Data de consulta: 22/07)

<http://www.vogue.es/moda/modapedia/marcas/chanel/120> (Data de consulta: 22/07)

<http://www.vogue.es/moda/modapedia/marcas/vionnet/277> (Data de consulta: 23/07)

<https://www.marie-claire.es/moda/wikimoda/diccionario/wiki/termino/madeleine-vionnet> (Data de consulta: 23/07)

<http://blogs.elpais.com/delitos-y-faldas/2011/04/recordar-a-madame-gres.html>
(Data de consulta: 2/08)

<http://www.harpersbazaar.es/moda/noticias-moda/madame-gres-alix-barton-germaine-kres> (Data de consulta: 2/08)

<http://www.eltiempo.com/cultura/gente/el-new-look-de-christian-dior-cumple-70-anos-116950> (Data de consulta: 8/08)

<http://www.vogue.es/moda/modapedia/marcas/christian-dior/122> (Data de consulta: 8/08)

https://www.biografiasyvidas.com/biografia/s/saint_laurent_yves.htm (Data de consulta: 9/08)

<http://www.vogue.es/moda/modapedia/marcas/yves-saint-laurent/159> (Data de consulta: 9/08)

<http://www.vogue.es/moda/modapedia/disenadores/andre-courreges/521> (Data de consulta: 11/08)

https://elpais.com/cultura/2016/01/08/actualidad/1452280794_066867.html
(Data de consulta: 11/08)

<http://www.vogue.es/moda/modapedia/disenadores/karl-lagerfeld/180> (Data de consulta: 11/08)

<https://www.buscabiografias.com/biografia/verDetalle/4606/Karl%20Lagerfeld>
(Data de consulta: 11/08)

<http://www.hola.com/biografias/jean-paul-gaultier/> (Data de consulta: 14/08)

<http://www.vogue.es/moda/modapedia/marcas/jean-paul-gaultier/135> (Data de consulta: 14/08)

<http://www.vogue.es/moda/modapedia/marcas/custo-barcelona/426> (Data de consulta:14/8)

<http://www.actitudfem.com/entorno/genero/mujeres/biografia-de-stella-mccartney> (Data de consulta:14/08)

<http://www.lavanguardia.com/gente/quien/20141006/54416788032/stella-mccartney-casi-perfecta.html> (Data de consulta:14/08)

Com arriba la moda a la societat:

<http://www.marie-claire.es/moda/modelos/articulo/los-iconos-de-la-moda-del-siglo-xx> (Data de consulta: 19/02)

<https://www.tendencias.com/celebrities-2/10-iconos-de-moda-10-lecciones-eternas> (Data de consulta:17/08)

<http://www.mujerhoy.com/celebrities/201607/28/fotos-demuestran-jackie-kennedy-201858249776-ga.html> (Data de consulta:22/08)

<http://www.univision.com/estilo-de-vida/moda/el-estilo-de-jackie-kennedy-fotos> (Data de consulta:22/08)

<https://www.tendencias.com/moda-famosas/madonna-y-la-moda-una-relacion-simbiotica-que-continua> (Data de consulta:22/08)

<http://www.vanidades.com/realeza/14/09/12/realeza-y-iconos-moda-diana-gales-princesa-diana-lady-di/> (Data de consulta:22/08)

<https://www.marie-claire.es/celebs/look/fotos/lady-di-y-su-influencia-en-el-mundo-de-la-moda/ladydi-g10> (Data de consulta:22/08)

<http://www.vogue.es/moda/modapedia/personajes/diana-de-gales/304> (Data de consulta:22/08)

<https://www.trendencias.com/moda-famosas/madonna-y-la-moda-una-relacion-simbiotica-que-continua> (Data de consulta: 25/08)

Procés de disseny:

<http://www.educativo.net/articulos/el-diseo-de-moda-y-su-proceso-creativo-449.html> (Data de consulta: 19/05)

http://www.vicunha.com.ec/vicunha/index.php?verd=1&con_id=195&apl=26&secc=7&system=14&sessid= (Data de consulta: 21/07)

LLIBRES DE TEXT (utilitzats en gran part per entendre els orígens de la moda i la seva evolució):

BAUDOT, François, (2008), *La moda del siglo XX*, ed. Gustavo Gili, Barcelona.

MÜLLER i DESLANDRES, Florence i Yvonne, (1986) *Historie de la mode au siècle XX*, ed. Smogy éditions d'art, París.

Obra col·lectiva, (2017), *Atlas ilustrado. El vestido*, ed. Susaeta Ediciones S.A, Madrid.

CIMIOTTA LAMI, ANTONAZZO i LUCCHETTI, Bianca, Mariangela i Daniela, (2007), *Coco Chanel*, ed. Globus, Madrid.

PEL·LÍCULA (utilitzada per conèixer a la dissenyadora Coco Chanel i l'estil de l'època):

Benjo, C. (Producció), Fontaine, A. (Direcció). (2009). *Coco avant Chanel*, França.